

Lord Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 688

Het raadsel der Parelen.

20 CENT

„Waar heb je mijn parelen gelaten?”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het raadsel der Parelen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Lusten en lasten van een hoofdinspecteur.

Marholm, de particuliere secretaris van den hoofdinspecteur van politie, zat geheel alleen in de groote kamer van het sombere gebouw van Scotland-Yard, waar de heer Baxter den scepter voerde, en schreef ijverig.

Men had hem al sedert een paar jaren een schrijfmachine willen geven, maar de oude man had het hardnekkig geweigerd, en wel om de drie navolgende redenen: ten eerste schreef hij veel mooier dan een schrijfmachine kon tikken, ten tweede schreef hij veel sneller, en ten derde was hij te oud om het machineschrijven te leeren. Wilde men hem zulk een onmogelijk, geraasmakend ding voor den neus zetten, dan moest men hem maar meteen op pensioen stellen, zoo verklaarde hij kwaad, driftig aan de stalen bril aan het uiterste puntje van zijn smallen, scherpen neus rukkend.

Nu was het een feit, dat Marholm ondanks zijn zestig jaren — en ruim! — nog altijd een vaste en zeer fraaie hand schreef, waarop hij terecht trotsch was.

Hij controleerde zelf of het papier dat hij kreeg wel altijd van hetzelfde maaksel was,

geelwit, en mooi glad, koos zijn pennen met de grootste zorgvuldigheid uit — want hij had een even ingekankerden hekel aan vulpennen als aan schrijfmachines — en was nooit gelukkiger dan wanneer hij in zijn hoekje zat achter zijn eenvoudig schrijftafeltje, met drie of vier laadjes, een stapel papier onder het bereik van zijn hand, een goede, niet al te stijve, gelijkschrijvende pen in de hand, zijn inktlapje vlak voor zich, en verder een bakje met heel fijn zand — vloeibladeren waren niets voor hem! — en een penne-wisscher.

En het had waarlijk maar weinig gescheeld, of de scherpzinnige secretaris van mijnheer Phileas Baxter, die in alle andere opzichten toch zeker modern dacht en meermalen blijk had gegeven van een groot doorzicht, niet naar de ganzenpen had gegrepen, want in zijn hart was hij volmaakt overtuigd, dat men daarmede veel mooier en ook gemakkelijker kon schrijven dan met de stalen fabriekspen, die in honderden miljoenen exemplaren vervaardigd worden.

Zijn beenig hoofd was omstreeks een kwartier over een stapeltje paperassen gebogen, rappor-

ten, rekeningen van boeten, minuten van processen-verbaal, toen de deur werd opengeworpen, en de heer Baxter in hoogst eigen persoon binnentrad, klaarblijkelijk niet al te goed in zijn humeur, en die zijn secretaris groette met een norsch:

— Goeden morgen! — ellendig weer — slecht geslapen — beroerde boel!

— Ze hebben hem dus nog niet, mijnheer Baxter? vroeg Marholm fijntjes, heel eventjes opkijkend van zijn werk, en zijn chef over zijn bril heen aangelurend.

— Wien bedoel je? vroeg de hoofdinspecteur kwaad.

— Wien zou ik anders bedoelen dan Bill Cijfer, die er met de kas van de Boerenleenbank vandoor is gegaan?

— Neen, ze hebben hem nog niet, Marholm, ik betwijfel of ze hem ooit zullen krijgen, en dat maakt mij wanhopig. Het ellendige toeval heeft gewild, dat dit weer moest gebeuren in de City, in het voornaamste district, en natuurlijk zal het in die vervloekte dagbladen wel weer heeten, dat inspecteur Baxter blijkbaar niet in staat is, om de misdaad in Londen te beteugelen! Alsof er in andere wijken ook niet gestolen en ingebroken wordt! Alsof er bijvoorbeeld in de havenwijk niet veer meer menschen worden neergeslagen dan in het Centrum en het Westen! Allemaal haat en nijd van mijn vijanden, die mij van mijn plaats willen verdringen!

Baxter had een woedenden vuistslag op zijn tafel gegeven, zoodat de groote bronzen inktkoker, die hij bij zijn vijf-en-twintig jarig ambtsjubileum van het personeel ten geschenke had gekregen, bibberend begon te dansen, en toen trok hij zijn fraaie uniformjas uit, verwisselde die tegen een gemakkelijker zittend buisje, hing zijn gegallonnerde pet op de jas, streek zich eens door zijn haar, dat al aardig grijs begon te worden, vooral in die dagen dat hij weinig tijd had om het eens goed onder handen te nemen, nam toen plaats voor zijn machtig schrijfbureau, en keek, maar blijkbaar zonder iets te zien, door een van de twee zeer breede, getraliede vensters naar de overzijde van de straat.

Het was duidelijk dat hij met zijn gedachten nog niet bij zijn werk was, en ook dat de gedachte aan den nog altijd voortvluchtigen Bill Cijfer, dien men misschien nooit meer terug zou zien in Londen, die misschien al wel in Amerika zat, en in zijn vuistje lachte.

Zonder er naar te zien, trok hij een lade open, haalde er met afgemeten gebaren gebaren een dístje sigaren uit, opende het, nam er een sigaar uit, onthoofdde die door middel van een tamelijk ingewikkeld toestel, een guillotine in miniatuur,

en hij drukte daarbij zoo heftig op den knop, dat het puntje van de sigaar, wel een voet wegsprong.

En Marholm, die hem voortdurend met een schuin oogje had gadegeslagen, mompelde voor zich heen:

— Nu verbeeldt hij zich dat hij John Raffles een kopje kleiner heeft gemaakt!

Baxter had de sigaar al aangestoken, blies een paar dikke rookwolken uit, achterover leunend in zijn stoel, vouwde zijn zware, witte, zorgvuldig onderhouden handen over zijn iedereen dag ronddoerend buik, keek toen naar de zoldering, scheen plotseling aan iets zeer aangenaams te denken en vroeg toen, zonder naar zijn secretaris om te zien:

— En wat hebben wij vanmorgen voor nieuws, Marholm?

— Er is niet veel zaaks, chef! antwoordde de secretaris, na even zijn beenig gelaat in een stapel papieren te hebben begraven.

— Des te beter! gromde de groote man.

— Zooals gezegd, hebben we Bill Cijfer . . .

— Ja, maar daar denken we nu niet meer aan! viel Baxter hem knorrig in de reden. Die is weg, en die blijft weg! Dat is afgelopen. Daar zetten we een streep onder. Wij kunnen het dossier van die zaak gerust sluiten en wegbergen, want dien oplichter krijgen wij toch niet meer in handen. Hoeveel bedroeg het passief?

— Zoowat 140.000 pond sterling, mijnheer Baxter.

— Kranig! zeide de inspecteur gedachtenloos, om haastig te vervolgen:

— Ik wil zeggen dat hij tenminste niet met leege handen de vlucht heeft genomen. Wat is er anders nog?

— O, het gewone kleine grut, chef! Een inbraak in Cromwell Street, een Noorsch matroos de hersens ingeslagen in een wijnhuis aan de Theemskade — een Duitscher meegelokt naar een roofhol en uitgeplunderd, een en ander in acht of tien herhalingen. De Duitscher is wel eens een Belg, soms ook een Deen en de Noorsche matroos is tweemaal een IJmuider visscher, en driemaal een Zweed geweest vannacht!

— En zijn al die arme stakkers doodgeslagen? riep Baxter verschrikt uit.

— Alleen de Noor heelemaal, chef. De anderen zullen er het leven wel afbrengen. Ik heb hier trouwens het rapport, en als mijnheer Baxter het eens wil doorlezen. —

— Aanstonds, Marholm, aanstonds! Laten wij niet te hard van stapel loopen! Ik heb gisteren tot zeer laat in den nacht een hoogst belangwekkende conferentie gehad met een der ambtenaren van het Departement van Justitie, en dat heeft mij sterk aangegrepen — sterk!

Marholm keek zijn chef eens aan met zijn scherpe, grijze oogjes, schoof zijn bril met een ruk de hoogte in, en dacht er het zijne van.

Hij kende die gewichtige conferenties van zijn chef, die hij menigmaal in een artiestenkleedkamer, in een cabinet-particulier, of in het ontvangsalon van een beroemde filmdiva scheen te moeten houden.

Hij wachtte er zich echter wel voor, en had juist zijn pen weer in de inkt gedoopt om zijn arbeid te hervatten, toen hij daarmede nog even wachtte op het hooren van de telefoon, die overging op het groote schrijfbureau van den inspecteur.

Tamelijk onwillig — want hij werd niet graag zoo vroeg in den morgen al gestoord, — nam Baxter het instrument ter hand, maar Marholm zag dat zijn gelaat plotseling een geheel andere uitdrukking kreeg, en suikerzoet werd overtoegen „met de melk der menschelijke mildheid!” zoo als Milton het in een van zijn gedichten zegt.

En de secretaris, die een heel scherp gehoor had, hoorde zijn chef afgebroken zeggen, op een toon, dien hij altijd aannam, als hij tegen dameskennissen sprak:

— Ik verzeker U dat alles in de beste orde is — in volmaakte orde — als U er zich soms persoonlijk van wilt komen overtuigen, madame — bijvoorbeeld tusschen een en twee uur — want dan is mijn secre . . . hum! — ik wilde zeggen, dan zouden wij eens ongestoord kunnen praten over verschillende onderwerpen! Welneen mevrouw — het vereischt volstrekt geen dank — ik heb U dien dienst gaarne willen bewijzen — maar als gij werkelijk gelooft, dat gij mij eenige erkentelijkheid verplicht zijt voor het bewaren van Uw paarlencollier — dan weet een schoone vrouw als gij wel, hoe zij dat kan vergelden — wat zegt U? ben ik ondeugend? Allerliefst van U om dat te zeggen! A propos, is het onbescheiden als ik vraag of gij voor vanavond reeds bezet zijt? Wat dunkt U — als wij na de voorstelling — —

Maar hierbij liet Baxter zijn stem tot een zoo zacht gefluister dalen, dat zelfs Marholm niet kon verstaan wat hij verder nog zeide.

Een oogenblikje later hing hij het toestel weder op den haak en leunde achterover in zijn stoel, met een uitdrukking van zelfvoldaanheid en zachte vreugde op zijn bleek gelaat, met de dichte, goed onderhouden baard, die de zwakheid van zijn mond en van zijn kind moest verbergen, en dien hij in den laatsten tijd met meer zorg dan ooit weer scheen te onderhouden, voor Marholm het onweerlegbaar bewijs, dat zijn meester weder de rol van kunstbeschermer op zich had genomen.

Dit waren de tijdperken, dat men den heer Baxter zeer veel in zijn goed zittend colbertpak zag, of wel in de rok, met een gardenia in het knoopsgat, geparfumeerd, geborsteld — opgestreken, keurig netjes — een echte ladykiller, die wat op leeftijd begint te komen, en die, wat hij aan uiterlijke bekoorlijkheden gaat missen, tracht te vervangen door het gewicht van zijn positie.

Marholm wist alles van de zaak af, en Baxter had zich werkelijk niet zooveel moeite behoeven te geven om zijn stem te dempen. —

Het was trouwens een publiek geheim op het geheele hoofdbureau, dat de chef voor het oogenblik zijn kunstbeschermer meer in het bijzonder concentreerde op een revuester, die op dat oogenblik triomfen vierde in het Scala-Theater, en die uitstekend betaald moest worden, ten minste te oordeelen naar de zeer hooge waarde van het paarlencollier, hetwelk zij, naar de oude man zelf had kunnen zien, een paar dagen tevoren persoonlijk in handen had gesteld van den inspecteur, met het verzoek, het gedurende een maand voor haar te willen bewaren, daar zij zelf daartoe onmogelijk in staat was, wegens haar groote uithuizigheid en het ook liever niet bij een bank wilde deponeren. Banken, zoo had zij glimlachend verklaard, zoodat al haar prachtige tanden zichtbaar werden, waren ten huidige dagen al even betrouwbaar als een bank in een plantsoen. Men kon dan evengoed zijn sieraden ophangen aan de takken van de struiken langs de wandelpaden!

En mijnheer Baxter, die toen juist vriendschap had gesloten met de schoone Elvira Monescu, had onmiddellijk toegestemd, het collier voor haar te bewaren in de kleine safe in zijn eigen werkkamer.

Marholm had er het hoofd over geschud, ofschoon hij zeer wel wist dat de plek volkomen veilig was, want hij vond het volstrekt niet toelaatbaar dat een politieambtenaar, die zulk een hooge post bekleedde, zich inliet met dergelijke transacties.

Maar mijnheer Baxter was nu eenmaal zeer verliefd van complexie. Hij kon aan een mooie vrouw nooit een dienst weigeren en hij hoopte en verwachtte natuurlijk, dat hij vroeg of laat voor zijn hulpvaardigheid beloond zou worden.

En zoo had Marholm er dan bij toegezien, hoe de mooie Elvira het paarlencollier toonde, hoe zijn chef er zijn bewondering over uitsprak, en een zeer versleten vergelijking waagde met haar eigen tandjes, hoe het collier weer in het étui werd gelegd, en hoe de schoone artieste eigenhandig het étui in het kleine brandkastje plaatste, waarop ze door den heer Baxter ge-

sloten werd, die er toen trotsch met de vlakke hand op klopte en uitriep, als een veldheer die zooeven een slag heeft gewonnen

— Hier is het op zijn minst even veilig als in de kluisen van de Bank van Engeland, madame! En thans wilt gij mij zeker Uw adres wel opgeven, want wellicht kan het noodig zijn, dat wij . . . hm . . . over de zaak moeten corresponderen.

Marholm had hoorbaar zijn neus opgehaald, en zijn keel geschraapt, maar zijn chef had hem een strengen, bestraffenden blik toegeworpen, en de oude secretaris had zijn scherp neus onmiddellijk weer in zijn papier gestoken. Alles welbeschouwd waren dit ook zaken die hem niet aangingen.

— Als mijnheer Baxter voor Mecaenas wilde spelen, dan moest hij dat zelf maar weten, en als het hem opbrak, zooals het hem al zoo menig maal was opgebroken, dan was dat zijn eigen zaak, eenmaal zou hij misschien wel tot het inzicht komen, dat zijn tijd voor flirten en avontuurtjes nu toch werkelijk voorbij was.

Want dat de jonge, mooie Elvira voornemens was hare stilzwijgende belofte in te lossen — daaraan geloofde de secretaris geen oogenblik. Zij had eenvoudig gespeculeerd op den gloed van haar mooie, blauwe oogen, en de bevalligheid van haar rank, niet al te groot, maar fraai gebouwd lichaam, en op haar aardig, buitenlandsch accentje, ten einde den heer Baxter te bewegen, de bewaring op zich te nemen van een zeer kostbaar juweel, dat zij niet bij zich durfde houden, nu zij zooveel van huis moest zijn, dat zij evenmin den geheelen dag kon dragen, en toch ook weer niet bij een bank in deposito wilde geven.

Baxter had nu dus de telefoon weggehangen, en zat daar in de zaligste gedachten verzonken, terwijl hij zijn zware sigaar van zijn eenen mondhoek naar den andere rolde, en de rookwolkjes naar de zoldering volgde met een uitdrukking in zijn porseleinblauwe oogen, die Marholm zeer goed kende, en die hem de zekerheid verschafte, dat hij aanstonds vriendelijk verlof zou krijgen, zijn lunch tusschen een en twee uur elders te gaan nuttigen . . .

Er konden ongeveer tien minuten zijn verloopen, en mijnheer Baxter had nog volstrekt geen aanstalten gemaakt, zich met het dagelijkse rapport te bemoeien, of bevel te geven, de inspecteurs bij hem te laten komen, die verslag kwamen uitbrengen, en met hen alles voor dien dag te bespreken, toen de telefoon opnieuw overging.

Ongeduldig kwam mijnheer Baxter overeind, greep het toestel, luisterde even, en Marholm zag hoe zijn gelaatsuitdrukking opnieuw ver-

anderde — maar nu viel er allesbehalve vreugde op te lezen — integendeel, slechts ontsteltenis, woede, en het grootste ongeduld.

En zijn stem klonk weer afgebroken en hortend:

— Hoe is de naam precies? Wacht even — dan zal ik het op mijn bloc-note noteeren — Nathan Goldfish — Exceter Lane 19 — pardon, 17 — mooi zoo! Neen, dat „mooi zoo” slaat op iets anders, natuurlijk niet op den diefstal — Uw heele winkel leeggeroofd — verschrikkelijk! — Geen spoor van de inbrekers — wat blijft U? — moet ik persoonlijk komen? — Maar waarom staat U daarop — Jawel, jawel, dat kan ik mij heel goed voorstellen — zoo, dus de agenten dringen er zelve op aan — een buitengewone zaak — voor hoeveel zegt U? — 700.000 Pond Sterling? Maar mijn hemel — dat is ongehoord — telefoon afgesneden? — Waar telefoneert U mij dan? Ha zoo — in het dichtbijzijnde postkantoor! U heeft gelijk, mijnheer Fishbowl — Goldfish wil ik zeggen — daar zal ik zelf bij moeten zijn! Acht millioen Pond Sterling! U heeft alweer gelijk — zooveel is het gelukkig niet, maar het is dan toch de moeite waard! Het is wel een groote afstand, bijna een vol uur rijden — maar ik moet dat persoonlijk zien — geen zilveren servetband achtergelaten zegt U. Tjonge, tjonge! Men beleeft zoiets tegenwoordig! Mijnheer Goldfish — aan mij zal het waarlijk niet liggen — ik haast mij om bij U te komen!

Hij legde het toestel met een trillende hand neer, en hij zag er nu waarlijk verwilderd uit, toen hij met een trillende stem tot Marholm zeide:

— Heb je het gehoord, Marholm?

— Ik heb iets begrepen van een inbraak bij Goldfish, mijnheer Baxter!

— Ken je den naam?

— O ja, heel goed! En van de grootste juweliers van Londen, en wij hebben hem zelf nog geen half jaar geleden aangeraden wat meer voorzichtigheid in acht te nemen. Zijn groote winkelzaak is heel ongunstig gelegen — dat wil zeggen heel gunstig voor de inbrekers, hetgeen is toe te schrijven aan den eigenaardigen bouw van dat heele blok. Men had eigenlijk den geheelen winkel rondom moeten pantseren met gewapend beton, en dan nog zou hij niet volkomen veilig zijn geweest! En nu is mijn voorvoel toch uitgekomen — ik wist dat vroeg of laat inbrekers daar hun slag zouden slaan!

Baxter luisterde nauwelijks meer, want hij was reeds opgestaan, trad op de kleerenkast toe, en verwisselde haastig weer zijn gemakkelijk zittend jasje tegen zijn uniformjas met de vergulde kraag! Drukte zich de platte pet op het hoofd,

overtuigde zich voor een spiegel dat hij goed stond, knoopte zijn jas dicht, greep zijn groote portefeuille van juchtleider, en riep toen tot Marholm:

— Ik ga er aanstonds heen, en zal beneden wel een brigadier meenemen. Inspecteur Brain kan zoolang mijn plaats innemen. Tot straks.

En als een wervelwind verdween hij, en Marholm boog zich weer over zijn arbeid, om even een rapport af te maken, alvorens hij inspecteur Brain zou doen weten, dat deze tijdelijk als plaatsvervanger van Baxter moest optreden.

Maar er waren nog geen volle vijf minuten verlopen, of weer ging de telefoon, en hij moest nu zelf opstaan, om te antwoorden.

— Hallo! vroeg hij, de hoorn opnemend.

— Met Baxter, Hoofdinspecter! Jij daar, Marholm?

— In persoon, chef!

— Laat je werk liggen, en volg me onmiddellijk naar — wacht even — ik heb het hier op een papiertje — naar den winkel van Goldfish, in de Exceter Lane! Ik zal je noodig hebben, denk ik. Vlug wat, vlug wat! Neem maar een taxi! En denk om Inspecteur Parker.

— U zei zooeven Brain en niet Parker, chef! merkte Marholm hoofdschuddend op, alsof de inspecteur hem had kunnen zien.

— Brain dan maar — ook goed! En haast je! Je kunt mij misschien . . . hm . . . met je goeden raad terzijde staan!

De oude secretaris bromde iets voor zich heen, legde het toestel op den haak, verwisselde zijn kalotje tegen een ouden, versleten deukhoed, trok zijn demi aan, sloot zijn papieren in de lade van zijn tafeltje, greep zijn wandelstok uit den hoek, keek nog eens rond, en toen opende hij de deur, om inspecteur Brain te gaan waarschuwen, in het voorbijgaan, opdat die tijdens de afwezigheid van den chef, diens plaats zou innemen.

De deur ging achter hem dicht, en nu lag het groote werkvertrek daar eenzaam en verlaten, en een straal van de binnendringende zon scheen juist op het metaal van de kleine brandkast, waarin het kostbare halssnoer van de schoone Elvira Monescu sluimerde.

HOOFDSTUK II.

Bij Nathan Goldfish.

Mijnheer Baxter leunde achterover in zijn auto, door een politieagent bestuurd, en naast hem zat brigadier Cuxton, reeds vergrijsd in den dienst, en die bekend stond wegens zijn ervaring inzake inbraken.

Men had reeds een half uur gereden, en er was nog geen woord gesproken, totdat Baxter eindelijk zeer uit zijn humeur opmerkte:

— Als die Goldfish ook maar niet zoo vervloekt nonchalant was geweest!

— Daar zit ik mij over te verbazen, chef! zeide Cuxton. Hij heeft toch een nachtwaker, voor de ruiten zijn zware, stalen rolluiken, er is een alarmsignaal voor zoowel als achter, er is een waakhond, die lang niet mak is!

— Dan had hij zijn voorraad niet in den winkel moeten laten! hernam Baxter, zeer ontstemd door de gedachte, dat hij nu het aangename gesprek met de mooie Elvira naar alle waarschijnlijkheid zou misloopen, want het liep nu reeds naar tien uur, en het onderzoek zou natuurlijk geruimen tijd in beslag nemen.

— Dat is goed voor een kleine zaak, mijn-

heer Baxter, maar niet voor een onderneming als van Goldfish! zeide Cuxton hoofdschuddend. Het zou uren duren, voor die heele winkelvoorraad in veiligheid was gebracht, en den volgenden morgen weer was uitgesteld. Dat doen trouwens heel weinig juweliers.

Baxter bromde iets, dat voor een toestemming kon doorgaan, en toen verzonk hij weer in stilzwijgen, totdat ruim een half uur daarna de politieauto de Exceter Lane inreed, een breede, fraaie winkelstraat, in het uiterste Westen van de stad.

De chauffeur was wat langzamer gaan rijden om naar de huisnummers te kunnen zien, en nu stond de politieauto stil, maar Baxter, die naar buiten gekeken had, tikte dadelijk nijdig tegen den voorruit, en riep toen door de spreekbuis:

— Verder, man verder! Je ziet toch wel dat dit het niet kan zijn! Er zal wel een volksoploop voor de deur staan!

De chauffeur kwam doodbedaard van zijn plaats, opende het portier, en zei rustig:

— Ik weet niet of het verder is, mijnheer,

maar dit is in ieder geval numero zeventien, dat kunt U zelf wel zien!

— Maar voor den duivel....

Baxter kwam niet verder.

Hij had nog eens naar buiten gekeken, maar nu wat beter, en de woorden bleven hem in de keel steken, want dat was wel degelijk de winkel van Nathan Goldfish, wiens naam in zware koperen letters aan den voorgevel bevestigd was.

En daar was de uitstalkast, die letterlijk straalde en schitterde, oogverblindend, en waar het krioelde van fraaie geslepen diamanten, oorhangers, gouden ringen, de fijnste Zwitsersche horloges, turkooizen, smaragden, snoeren paarden, waard om den boezem van Koninginnen te tooien, en het pronkstuk was een diadeem, dat fonkelde als een zon, midden in de etalagekast.

Baxter bleef daar wel een volle minuut staan, geheel versuft, als iemand, die een slag op het hoofd heeft gekregen, en niet in staat om geluid te geven, totdat Cuxton de opmerking waagde:

— Nu, dat ziet er niet erg uit als een inbraak, mijnheer! Kunt U zich vergist hebben bij het opnemen van de telefonische mededeeling?

Baxter wendde langzaam zijn breed, bleek gezicht naar den brigadier toe, en vroeg tusschen zijn tanden:

— Staat daar Nathan Goldfish op den voorgevel?

— Dat doet het mijnheer!

— Is dit de Exceter Lane?

— Dat is het!

— Is dit huis numero 17?

— Heel zeker mijnheer!

— Ken jij nog een anderen Goldfish, die juwelier is?

— Ik ken er nog twee, mijnheer. De een is uitdrager, en de ander loopt met een bak met chocolaadjes in een bioscoop!

Baxter wierp hem een vernietigenden blik toe, en ging hem toen met groote stappen voorbij den winkel in, door de prachtig bewerkte, mahoniehouten draaideur, en werd aanstonds opgevangen door den chef de representation, keurig gekleed, met een scheiding in het glimmende haar, die hem glimlachend tegemoet trad, maar plotseling in zijn loop gestuit werd door het zien van de uniform.

De wenkbrauwen van het jonge mensch gingen een heel eind de hoogte in, en hij wilde reeds een opmerking maken, toen Baxter hem voor kwam en kortaf vroeg:

— Dit is immers de zaak van Goldfish?

— Ja, dat is het, mijnheer! antwoordde de jongeman verbluft.

— Is hier vannacht ingebroken?

— Hier? Gelukkig niet!

— Waarom heeft Uw patroon mij dan getelefoneerd?

— De patroon? Wanneer zou dat gebeurd moeten zijn?

— Zoowat vijf kwartier geleden?

— Dat is volstrekt onmogelijk, mijnheer, want de patroon zit op dit oogenblik waarschijnlijk al in Parijs. Hij is vanmorgen om half acht van Croydon met een vliegmaschine naar Parijs vertrokken.

Baxter werd zoo mogelijk nog een graadje bleeker, en wierp een hulpeloozen blik op Cuxton, die hem gevolgd was, en wiens gelaat, rood als baksteen, een ernstige uitdrukking vertoonde.

— Wat kan dat nu te beteekenen hebben, Cuxton? vroeg hij tenslotte.

— Daar zit natuurlijk iets achter, mijnheer! En iets heel leelijks, denk ik!

— Maar wat is er dan eigenlijk heeren? vroeg de jongeman ongerust. Wie zeide U dat er was ingebroken?

— Dat zeg ik U immers al! antwoordde Baxter woedend. Vijf kwartier geleden belde mijnheer Goldfish mij op, niet van hier, omdat de telefoon was afgesneden, naar hij zeide, maar van het dichtstbijzijnde politiebureau, om mij mede te deelen, dat er hier vannacht voor een waarde van 700.000 Pond Sterling gestolen was — en dat zelfs tot het laatste zilveren theelepeltje — servetring, wil ik zeggen, verdwenen was!

Ondanks zichzelf liet de winkelchef een kort lachje hooren en riep toen uit:

— Zevenhonderdduizend pond? Nu, dat is een rare grappenmaker geweest, die U dat wijs maakte. Wel, er ligt nooit voor meer dan vijf duizend pond waard aan echte steenen in onze uitstalkast! De rest is nagemaakt. Denkt gij dat wij lust hebben, hetzelfde lot te ondergaan als zoovele juweliers in New-York en Chicago?

Baxter stond een oogenblik doodstil.

Hij had een gevoel, alsof hij zoeven met een stuk hard hout boven op het hoofd was geslagen.

Zijn oogen hadden een glazige uitdrukking gekregen, zijn mond hing half open, en heele fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn slapen.

Het duurde verscheidene minuten, voor hij, na diep adem te hebben gehaald kon hernemen:

— U is er dus zeker van dat hier niet is ingebroken?

— Maar overtuig U dan toch zelf, waarde heer Baxter! antwoordde de winkelchef, die nu zelf een weinig ongerust begon te worden, ofschoon hij er volkomen zeker van was, dat er zelfs geen dasspeld uit den voorraad verdwenen was.

En U heeft mij ook niet getelefoneerd?

— Ik heb de telefoon nog niet in mijn handen gehad. De zaak is nauwelijks een vol uur geopend.

— En mijnheer Goldfish?

— Ik zeide U immers dat hij naar Parijs was, voor zaken! Hij komt vanavond per vliegtuig weer terug, of hoogstens morgenochtend!

— De telefoon is dus niet afgesneden?

— Ik zal er U aanstonds van overtuigen! hernam de chef lachend, en hij liep naar een aangrenzend vertrek, dat als een bureau was ingericht, met zeer dure kostbare meubelen, en Baxter hoorde hem eenigen tijd daar rondloopen, toen een kreet van ongeduld en van verbazing slaken, en toen verscheen hij weer op den drempel van den winkel, en nu was hij al bijna even bleek als Baxter zelf, toen hij verschrikt uitriep:

— Daar begrijp ik geen jota van! De draad is werkelijk afgesneden! Het is mij onmogelijk, aansluiting te krijgen!

— Zonder iets te zeggen gaf Baxter den brigadier een wenk, die daarop het bureau binnentrad, op de telefoon toeging, het toestel van den haak nam, de draad volgde, totdat hij een plek gevonden had, waar deze eenvoudig met een scherpe schaar was doorgeknipt, maar zoo, dat het onmogelijk dadelijk te zien viel, want de draad verdween hier onder een plooi van de dikke gordijnen, die voor de ramen hingen.

Cuxton zwaaide het afgeknipte eind heen en weer, en zeide grijnzend:

— U zou even goed kunnen probeeren, door een gordijnkoord te telefoneeren, mijnheer!

— Sta niet als een gek te grijnzen man, riep Baxter, die hem gevolgd was. Denk je dat het grappig is? Het is allesbehalve grappig. Er zit hier natuurlijk iets achter, en ik moet het aanstonds weten!

— Men zal zich eenvoudig een laffe grap met U gepermitteerd hebben, mijnheer Baxter! zeide de chef, die naast zijn lessenaar was gaan staan, en nu op zijn beurt met het afgeknipte eind draad speelde.

— Zoo? Denkt U dat? vroeg de groote man honend. En die afgesneden draad? Behoort dat ook tot de grap?

— Wel, dat belette U immers, U eerst nog eens telefonisch op de hoogte te stellen? zeide de chef kalm. Dan was alles natuurlijk onmiddellijk uitgekomen!

Baxter keek den winkelchef strak aan, haalde zijn zakdoek uit, bette zijn nat voorhoofd, en hernam toen kortaf, zijn zware schouders ophalend:

— Het is iets ergers dan een grap, mijnheer, en dat zal al heel spoedig blijken! Kom, Cuxton,

wij hebben hier natuurlijk niets meer te doen, en zullen zoo spoedig mogelijk weer terugkeeren. Het spijt mij, mijnheer, dat wij U moesten lastig vallen. Waar kan ik hier vlakbij telefoneeren?

— Aan de overzijde is een sigarenwinkel, mijnheer Baxter! Maar hier in huis zijn nog wel andere telefoons, die natuurlijk nog wel werken. Als gij mij maar even wilt volgen!

— Heel vriendelijk van U — maar ik denk dat ik toch maar liever naar de overzijde ga. Neen, ook dat niet. Is hier een postkantoor in de buurt, of een telefooncel? Het is volstrekt niet noodig dat men hoort wat ik te telefoneeren heb naar het hoofdbureau!

— Zoals U wilt, mijnheer Baxter! hernam de chef, zijn wenkbrauwen weer hoog optrekken, en hij deed Baxter uitgeleide uit zijn bureau met de gewoontebuiging van een hoffelijk, goed afgericht winkelchef, en alsof de hoofdinspecteur hem zoeven een groote bestelling had gedaan.

In den winkel waren de vijf of zes keurig gekleede bedienden, dames zoowel als heeren, nieuwsgierig en ook wel een beetje verschrikt op een hoopje gedrongen, en Baxter moest zich als het ware een weg door dat groepje banen, en liep met driftige, dreunende stappen op de draaideur toe, door den brigadier op de hielen gevolgd en juist toen hij de deur in beweging had gebracht, na den chef norsch te hebben gegroet, wachtte hem een nieuwe verrassing, want juist toen de draaiende deur hem op het trottoir zette, voerde hij zijnen secretaris Marholm den winkel binnen!

Baxter slaakte een kreet van ongeloof, Marholm er een van blijde herkenning, en terwijl de eerste de deur verder duwde om weer naar binnen te gaan, duwde de tweede naar buiten om zich bij zijn chef te voegen.

Het gelaat van Baxter werd vuurrood, en de aderen in zijn hals zwollen op, toen hij brulde:

— Blijf waar je bent, Marholm! Denk je dat ik hier gekomen ben om met een mallemolen te spelen? Zoo — en vertel mij nu wat je hier komt uitvoeren? Hebben ze je mij achterna gezonden op het hoofdbureau?

Het vossengelaat van den ouden Marholm zag er op dat oogenblik niet al te snugger uit, en hij stotterde geducht, toen hij ten antwoord gaf:

— Niemand heeft mij U nagezonden! U heeft mij toch getelefoneerd om dadelijk hier in de juwelierszaak van Goldfish te komen?

Baxter zocht met verwilderden blik naar een stoel, hij zag er een staan voor een der prachtig gebeeldhouwde toonbanken, wankelde er op toe, liet er zich op neervallen, en steunde:

— Dan ben ik zeker een slaapwandelaar ge-

worden! Ik heb geen telefoon in mijn handen gehad, man! Wanneer moet ik je dan hebben opgebeld?

— Wel, U kunt hoogstens tien minuten zijn weg geweest. U zeide dat U mijn hulp noodig had, dat ik een taxi moest nemen en dat ik mij hier bij U moest voegen. Nu, ik heb die taxi genomen, en hier voeg ik mij bij U! Wat is er van Uw dienst?

— Wat er van mijn dienst is, ezel? steunde Baxter, die zich nauwelijks verstaanbaar kon maken van woede. Wel, je zoudt mij den besten dienst kunnen bewijzen door aanstonds naar den duivel te loopen! Je bent daar dus weggegaan, en hebt mijn kamer alleen gelaten?

— Welneen! U heeft mij toch bevolen, dat ik een der inspecteurs moest zeggen Uw plaats tijdelijk in te nemen? zoo verdedigde Marholm zich.

— Zoo, heb ik dat? Hoe langer hoe mooier! En heb je dat tenminste gedaan?

— Ik volg Uw instructies altijd nauwkeurig op, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm verontwaardigd. In het langsloopen heb ik tot inspecteur Brain gezegd, dat hij zoolang achter Uw bureau moest gaan zitten.

— En heb je je overtuigd dat hij dat inderdaad gedaan heeft?

— Neen, want U had mij bevolen, haast te maken!

— Welzoo! En heb je er dan heelemaal niet aan gedacht, mijnheer Marholm?

— Waaraan gedacht chef? vroeg Marholm, die het nu zelf benauwd begon te krijgen.

— Waaraan gedacht, vraagt hij! Aan de brandkast en — wat er in ligt, mijnheer.

— Op zijn beurt keek Marholm uit naar een stoel, en toen hij er niet spoedig een vond, begon hij in een kringetje rond te loopen, zich telkens met zijn beenige hand tegen het voorhoofd slaande, en ondertusschen onafgebroken herhalend:

— De safe — de safe — de safe — — —

Plotseling bleef hij stilstaan, en schreeuwde:

— De telefoon! Dadelijk telefoneeren naar het hoofdbureau!

— Dat kan niet! De draad is afgesneden!

— Naar het postkantoor! Vlug, mijnheer Baxter! Mijn beenen trillen!

— Jij bent gelukkig, dat het alleen je beenen maar zijn! bromde Baxter, van zijn stoel op-

staande, en beiden snelden zij naar de draai-deur, zonder notitie te nemen van het personeel van mijnheer Nathan Goldfish, dat hen met open monden nastarde, en elkander op de hielen trappend en de teenen stootend, bij hunne pogingen, om tegelijkertijd door een van de kleine deurvakjes naar buiten te gaan.

Zij waren de straat al overgestoken, op een drafje, toen Baxter plotseling stilstond, Marholm bij den arm greep en op zachten toon zeide:

— Neen Marholm! Wij zullen nog niet telefoneeren! Het is overbodig, als daarginds soms . . . iets gebeurd mocht zijn, en als er niets gebeurd is, dan brengen wij hen daarginds maar op de hoogte van zaken, die niemand ander aangaan, en die alleen maar aan jou bekend zijn, omdat ik weet met hoeveel ijver je mij bent toegedaan, hoezeer ik op je vriendschap, je trouw en je ijver kan rekenen — —

— Stil maar, chef! suste Marholm hem. Kam mij maar niet zoo op, want dat wreekt zich nog vandaag, dat zult U zien! Misschien heeft U wel gelijk — en als er werkelijk iets gebeurd is, zullen wij het nog vroeg genoeg hooren. Laten wij maar dadelijk terugrijden.

En zij staken de straat opnieuw over, op gevaar af, door een der snel voorbijschietende auto's te worden gegrepen, en stapten in de politieauto, nadat Baxter den chauffeur had toegeschreeuwd, zoo snel de wagen maar wilde loopen, naar het hoofdbureau van politie terug te rijden.

De wagen stond nog niet eens stil of Baxter sprong er al uit, ging het sombere politiebureau binnen, snelde de trap op, met een steek in zijn zijde van het harde loopen, trad zijn kamer binnen, bleef een oogenblik ontdaan op den drempel staan, toen die verlaten bleek, keek naar de safe — en slechts met de grootste moeite onderdrukte hij den schreeuw, die hem naar de lippen drong, toen hij zag dat de deur van de kleine brandkast open stond.

Hij wankelde er op toe, trok ze verder open, tastte met een bevende hand over de plank, die in het midden van de kleine kast was aangebracht, en als een snik kwam het over zijn lippen:

— Gestolen! Het paarden halssnoer van Elvira is gestolen!

HOOFDSTUK III.

Elvira ten tooneele.

Het duurde vrij lang voor mijnheer Baxter in staat was, weer geregeld te denken.

Hij keek met een verwilderden blik om zich heen, maar hij zag alleen maar Marholm, die zijn kalmte reeds weder herkregeen had, nu het ergste hem bekend was geworden door den uitroep van zijn chef, en die nu, bijna opgelucht, zeide:

— Nu weten we tenminste waaraan we ons te houden hebben, chef! Dat was dus de truc! De dief heeft dat natuurlijk verzonnen, die inbraak bij Goldfisch, om U uit de kamer weg te krijgen, en vervolgens mij ook!

— En Brain dan? Telt die niet mee? steunde Baxter, die als een beeld der wanhoop op een stoel was neergezonken.

— Wij zullen wel onmiddellijk weten hoe het met hem staat, mijnheer Baxter! Zal ik hem even hier laten komen?

— Nog een oogenblik, Marholm! Ik moet eerst tot mijzelf komen! Goede hemel, wat zal Elvira zeggen! —

— Ja, dat is het ergste, mijnheer Baxter! zeide Marholm, en Baxter kon onmogelijk na-gaan, of zijn trouwe secretaris spotte of niet. Zij was zoo'n mooie vrouw en zij scheen zoo-veel vriendschap voor U te gevoelen.

Baxter keek met een wanhopigen blik naar de open safe, trok zenuwachtig aan zijn blonden baard, waarin de grijze haren zorgvuldig waren bijgeverfd, en vroeg toen plotseling aan Marholm:

— Zat er nog meer in dan dat paarsnoer?

— Niet dat ik weet, mijnheer Baxter! Trouwens, als er iets meer in gezeten heeft, dan is het er nu natuurlijk toch uit, dus daar zou ik mij maar niet bekommerd om maken!

— Niet bekommerd om maken! herhaalde Baxter heftig. En de formulieren dan, die er in waren, zooals ik nu zeker weet? De legitimatiekaarten, met het stempel van het bureau en mijn handteekening er op? De bevelen tot inhechtenisneming? Ik krijg het ijskoud, als ik er aan denk, wat de gevolgen zouden kunnen zijn, als die dingen in verkeerde handen komen.

Het bleef even stil en toen hernam de hoofdinspecteur weer, terwijl hij zich steunend voor de kast op de knieën liet neerzakken:

— Zie jij er een spoor van inbraak op, Marholm?

De secretaris kwam op zijn beurt naderbij,

knielde naast zijn chef neer, tuurde aandachtig, en antwoordde:

— Geen krasje op te zien, mijnheer!

— Zou daar niet uit voortvloeien, dat de kast met een sleutel geopend moet zijn?

— Dat vloeit er heel zeker uit voort, chef! antwoordde Marholm.

Nog altijd in geknielde houding begon Baxter haastig al zijn zakken te doorzoeken, en hij vond den sleutelbos, maar aan dien bos mankeerde de sleutel die bij de deur van de kleine brandkast behoorde.

Baxter staarde een oogenblik als verwezen op den bos die hij op zijn open hand had gelegd, liet hem toen langzaam weer in zijn zak glijden, wreef met zijn witte, dikke hand, als de vin van een walrus over zijn voorhoofd, en stamelde moeilijk:

— Daar moeten anderen aan te pas komen! Dat is mijn werk niet, Marholm! Daar zijn detectives voor noodig! Ik zie het wel, ik ben wel verplicht, anderen in het geheim te nemen, want ik zou toch dezer dagen het paarsnoer aan Elvira Monescu hebben moeten teruggeven. Ge-loof je dat ik verantwoord ben, als ik de zaak tracht te sussen?

— Wel, U zult haar kunnen sussen met vijf en twintig duizend pond sterling! antwoordde Marholm lakoniek.

— Waar zou ik ze vandaan moeten halen? jammerde Baxter, en daarenboven — misschien zal zij daar niet eens genoeg mee nemen. Het is ook verschrikkelijk dat ik veel te spoedig luister naar de inblazingen van mijn hart. Ik had moeten weigeren, Marholm. Ik had met beslistheid moeten weigeren!

— Ja, mijnheer Baxter — het berouw komt meestal na de zonde! zeide Marholm wijsgeerig. En ik geloof dat wij het beste doen, de zaak zoo spoedig mogelijk tot klaarheid te brengen en te onderzoeken. Brain moet er natuurlijk meer van weten!

— Roep hem dan nu, en ook Drexler, tenminste, wanneer die op het bureau is. Hij is de slimste van onze detectives — maar zeg hem dat niet, anders vraagt hij opslag.

Marholm verliet heel zachtjes het groote vertrek, en Baxter sleepte zich naar zijn schrijftafel, als een gebroken man, liet zich neervallen op zijn stoel en verzonk in diep gepeins, dat niet van den aangenaamsten aard was.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen trad Marholm weer binnen, op den voet gevolgd door Drexler, een kleine, pezig mannetje, met zwarte oogjes, en een intelligent gezicht, en een grof gebouwden inspecteur van politie.

— Hier zijn de heeren Drexler en Brain, chef! zeide Marholm, en hij ging nu terzijde van het bureau zitten, en maakte zich gereed tot het tenografeeren van wat er gesproken zou worden.

Nu, het was in betrekkelijk korten tijd afgevoeren.

Baxter hief met een ruk het hoofd op, als iemand die zoeven een vast besluit heeft genomen en begon:

— Mijne heeren, er heeft in dit vertrek zoeven een zeer onbeschaamde diefstal plaats gehad, die onmiddellijk — hoort U mij? — onmiddellijk moet worden opgehelderd. Een — een dame van mijn kennis, die vertrouwen in mij stelde, zoowel als in die brandkast daar, deed mij de eer aan, een kostbaar snoer van parelen aan mijn hoede toe te vertrouwen, voor een korten duur slechts, en ik sloot het daar in die kast weg, waarvan gij nu de deur ziet openstaan.

Zoeven zijn Marholm en ik door een loos alarm hier weggeroepen, en toen wij terugkeerden vond ik de deur van de brandkast open staan, en onder andere is het étui met het parelen staan, en onder anderen is het étui met het pa-

Drexler liet een zacht fluitend geluid hooren, en knielde onmiddellijk bij de brandkast neder.

Baxter wendde zich nu tot Brain, die van kleur verschoten was, en ging op scherpen toon voort:

— Mijnheer Brain, Marholm zegt mij, dat hij U, alvorens het hoofdbureau te verlaten, uit mijn naam verzocht heeft, tijdelijk zijn plaats in te nemen. Is dat zoo?

— Dat is zoo, mijnheer! antwoordde de inspecteur.

— Hebt gij aan dat verzoek gevolg gegeven?

— Natuurlijk! Ik was juist bezig met het geven van enkele instructies, maar dat duurde zeker geen vier of vijf minuten, en daarna ben ik onmiddellijk naar dit vertrek gegaan, om Uw plaats in te nemen.

Het gelaat van Baxter nam een verbaasde uitdrukking aan, en hij keek den ander vol spanning aan toen hij vroeg:

— Hebt gij hier dus bijna drie uren gezeten? Ik vond toch het vertrek leeg, toen ik terugkwam.

— Ik ben hier geen twee of drie seconden geweest, antwoordde Brain kalm. Want toen ik binnentrad zat U voor Uw schrijftafel te werken, en zei kortaf dat U zich bedacht had, en dat ik aan mijn werk kon gaan! U gaf mij de instructie mede, dat U in het eerste kwartier volstrekt niet

gestoord mocht worden. U zou waarschijnlijk bezoek ontvangen van een dame, die een zeer gewichtig gesprek met U moest voeren.

Baxter werd beurtelings bloedrood en lijkbleek, en slechts met de grootste moeite kon hij de woorden over zijn lippen krijgen:

— Dan — dan — weet ik al hoe laat het is. Dat kan maar door een enkelen man gedaan zijn — en dat is die vervloekte — die duivelsche — — —

— Laten wij hem dadelijk maar John Raffles noemen, chef! zeide Marholm schouderophalend. Het dient tot niets om hem uit te schelden, want daarmee hebben wij hem niet. En als hij dezen streek heeft uitgehaald, waartoe ik hem alleen in staat acht, dan moesten we het onderzoek maar stopzetten, en probeeren, ergens de vijf en twintigduizend pond sterling bij elkaar te halen, om die . . . dat familielid van U tevreden te stellen!

— Praat geen onzin! raasde Baxter. Zij zullen er mij alleen voor laten opdraaien, want het werd mij persoonlijk toevertrouwd, dat verwenschte parelsnoer! En ik heb dat geld niet, ik kan er niet aan denken om zulk een som te betalen en dat parelsnoer moet teruggevonden worden, hoe dan ook. Hoe denk je er over, Drexler? Kun je al eenige aanwijzingen geven?

— Als U het een aanwijzing wilt noemen, chef, kan ik U wel zeggen dat deze kast met den sleutel geopend is, want er is niet het minste spoor van braak te zien, geen krasje, en niet eens een vingerafdruk!

— Ik mis mijn sleutel! zeide Baxter dof.

— Nu, dat is dan klaar! zeide Drexler langs zijn neus weg. De kerel heeft U Uw sleutel afhandig gemaakt, U buiten het gebouw gelokt, Uw plaats ingenomen natuurlijk in Uw uiterlijk en met Uw uniform, en een kwartier is voor een handig man ruimschoots voldoende om een kast te openen, en er wat uit te nemen! Heeft U dien bos sleutels altijd in Uw zak?

— Ik draag niet eeuwig en altijd dezelfde broek! antwoordde Baxter nijdig.

En het spreekt vanzelf dat ik wel eens vergeet, mijn sleutelbos dadelijk in den anderen zak te steken! Die kerel schijnt hier trouwens maar in en uit te kunnen loopen als in zijn eigen huis! Het is een fraaie boel, dat moet ik zeggen! Het lijkt hier wel een koffiehuis!

Inspecteur Brain haalde opmerkbaar de schouders op, en zeide kalm:

— Gij zelf zoudt gewaand hebben Uw spiegelbeeld te zien, chef, zoozeer gelek die man op U dien ik hier op dezelfde plaats achter Uw schrijfbureau zag zitten. Ik althans twijfelde geen seconde! Het is duidelijk dat hij van achter de gordijntjes van een auto op straat Uw vertrek

heeft afgeloerd, en daarop onmiddellijk het gebouw is binnen gegaan. Ik kan niet zeggen of andere agenten hem gezien hebben, maar het is wel waarschijnlijk, en ik durf wel bezweren, dat geen van hen ook maar een kort oogenblik aan bedrog heeft gedacht! U is een uur of drie weg geweest, zegt U?

— Weinig minder! Heen en terug naar den winkel van Goldfish, waar ingebroken heette te zijn, en daarbij een langdurig onderhoud met den winkelchef. Goldfish zelf zit nota-bene in Parijs!

— Herkende U zijn stem dan door de telefoon? vroeg Drexler, zijn chef met zijn scherpe zwarte oogjes aanstarend.

— Wat viel er te herkennen? Ken ik dan dien Goldfish? vroeg Baxter woedend. Het was een schorre stem, en heel erg opgewonden!

— Heeft U naderhand niet nog eens geïnformeerd? Dan was het bedrog natuurlijk aan het licht gekomen!

— Niets was er aan het licht gekomen! schreeuwde Baxter, want daarginds was de draad van de telefoon doorgeknipt!

Weer liet Drexler dat zachte gefluit hooren, en toen zei hij, zich achter het oor krabbend:

— Ja, dan begin ik er langzamerhand zelf aan te gelooven, dat dit . . . zijn werk is! U weet wien ik bedoel! Mijnheer Baxter, ik ben half en half geneigd, om mij aan te sluiten bij de woorden van Marholm! Wij kunnen de zaak gerust opgeven, want als Raffles het gedaan heeft, dan is de zaak onherroepelijk geklasseerd. Wij kunnen het dossier dan wel sluiten, en moeten wij maar rustig afwachten wat Uw nicht — die dame was zeker een nicht? — in dezen denkt te doen!

— De man die het deed moet natuurlijk van alles op de hoogte zijn geweest! zeid Brain, die zelf even de kastdeur bekeken had.

— Dan heeft Elvira — dan heeft die dame geklapt! Dan heeft ze haar mond voorbij gepraat! gromde Baxter, woedend met zijn vuist op tafel slaande. Vrouwen kunnen ook onmogelijk zwijgen! Zij had mij toch zoo beloofd, haar snater te houden — ik wil zeggen, over de zaak het stilzwijgen te bewaren. Nu, het helpt niets of wij als gekken naar die leege kast starren! Het is gebeurd, en ik zou jullie aanraden, je best te doen om Raffles te vinden, en nog veel eerder dat parelsnoer, en de zaak niet van te voren als hopeloos te beschouwen, want anders vallen er klappen! Ga nu maar heen — ik kan jullie toch geen verdere inlichtingen geven.

— Pardon, chef, zeid Drexler doodkalm, één ding zullen we toch noodzakelijk moeten weten!

— Wat dan nog? vroeg Baxter ongerust.

— Wel, den naam van de benadeelde, van Uw familielid!

Baxter scheen een kort oogenblik een zwaren strijd met zichzelf te voeren en gaf toen op zachten toon ten antwoord:

— De dame in kwestie heet Elvira Monescu! Zij is — op het oogenblik — zij treedt op in het Scala-Theatre! Een artieste van zeer groot talent! Een buitengewone, hoogstaande vrouw! Een exquisite kunstenares. Een vrouw van een zeldzame beschaving!

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt, een agent opende ze, maar hij werd bijna aanstond terzijde geduwd, door een tamelijk opzichtig gekleede vrouw, die lachend langs hem heenschoof, en vroolijk uitriep:

— Baxtertje, ik zal mij zelf maar liever aandienen, oude bandiet!

Baxter was vuurrood uit zijn stoel opgerezen, terwijl de binnentredende een heel kort oogenblikje verbluft bleef rondzien, niet verwachtend dat zij hier zooveel heeren zou aantreffen, en stelde stotterend voor:

— Deze dame — — madame Elvira Monescu — — had zoeven het voorrecht, U over haar te mogen onderhouden — deze heeren — mijnheer Drexler, mijnheer Brain — — en Marholm is de — — is U welbekend!

De ongelukkige Baxter stond zoo wanhopig te knipoogen naar Drexler en Brain, dat dezen wel begrepen, hoezeer zij thans overbodig waren, en stil verlieten zij het vertrek, in bange afwachting van wat er nu zou volgen.

En niemand had er acht op geslagen, dat de deur van de kleine brandkast nog altijd wagenwijd openstond. — —

En in het voorbijgaan wierpen zij nog een onderzoekenden, verstolen blik op „de hoogstaande vrouw, de exquisite kunstenares, de vrouw van een fijne beschaving”, die daar met zulk een schelle stem, zoo sterk riekend naar parsoelie, en met zulke buitengewoon korte rokjes, haar intrede had gedaan.

De deur ging zachtjes dicht, Marholm sloop, een hevig onweder duchtend, naar zijn schrijftafel en Baxter sloeg zenuwachtig zijn dikke witte handen in elkander, kuchte, slaakte een hartverscheurende zucht, en merkte toen op:

— Prachtig weertje vandaag, madame Monescu!

— Zoo, heb je dat ook opgemerkt? zeide de bezoeker spottend, terwijl zij zich ongegeneerd in den lederen leunstoel liet neervallen, die aan den anderen kant van de schrijftafel stond. Dat mooie weer heeft me juist hier gebracht! Heeft U lust — ik heb vanavond een souper — met goede vrienden — en als U misschien van de partij zoudt willen zijn — —

De beklagenswaardige Baxter wrong zich in vertwijfeling onder de tafel de handen.

Naar die uitnoodiging had hij al weken verlangd, hij had er naar gesmacht tot de intiemen van de schoone vrouw te mogen worden gerekend, en nu, nu hij op het punt stond, zijn stoutste droomen verwezenlijkt te zien, nu kwam die afschuwelijke zaak tusschenbeide, die hem in den afgrond zou storten!

Hij wilde antwoorden, hij zocht naar een goeden aanloop, en toen vielen zijn blikken op de wijdgeopende kast — zijn adem stokte — want zij volgde, verbaasd omdat hij niet aanstonds gretig aannam, zijn verwilderden blik — en op haar beurt zag zij de kleine kast wijd open staan, waarin zij zelve destijds haar kostbare parelen had geborgen.

Haar mooi geschilderde wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in, en toen vroeg zij, wel een beetje kortaf:

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde heer Baxter, maar is het niet een weinig gevaarlijk, die deur zoo wagewijd te laten openstaan. Neen, geef U geen moeite — ik zal ze zelf wel even sluiten!

Zij stond vlug op, liep met haar wiegenden gang op de kast toe, en wilde de deur reeds met het uiteinde van haar elegante parapluie dichtstooten, toen zij eensklaps als versteend ophield, zich toen snel bukte, met haar gehandschoende hand over de stalen plaat streek, en zich toen naar Baxter omwendde met de vraag:

— Waar heb je mijn parelen gelaten?

Het was stellig een van de moeilijkste oogeblikken in het leven van den veelbesproken inspecteur.

Ieder haartje van zijn baard scheen hem afzonderlijk te prikkelen en pijn te doen, hij voelde een koud zweet zijn geheele lichaam bedekken, toen hij er tenslotte met moeite uitbracht, den blik ontwijkend van haar hardblauwe oogen:

— Uw parelencollier madame — is — gestolen — althans voor het oogenblik!

De jonge vrouw richtte zich eensklaps op alsof zij door een slang gebeten was en zelfs onder haar schmink kon men haar zien verbleeken, toen zij toonloos herhaalde:

— Gestolen? Zeg eens, Baxtertje, met zulke dingen maak ik geen grapjes! Houdt mij alsjeblieft niet voor den gek, want ik ben wat zenuwachtig, en zulke aardigheden zijn aan mij niet besteed! Waar zijn mijn parelen?

— Zooals ik zeg, madame — zooals ik zooeven het genoeg had — ik wil zeggen de eer, op te merken — Uw parelen zijn zooeven, nog geen drie uren geleden door een ons onbekend gebleven dief, uit de kast gestolen met behulp van een valschen sleutel, dien hij op de een of

andere sluwe wijze, zonder dat wij echter nog kunnen weten hoe, van mijn sleutelbos heeft losgemaakt, naar alle waarschijnlijkheid, terwijl ik — —

— Houdt op met je gepraat! viel Elvira hem ruw in de rede, Wat heb ik met dien omhaal te maken? Wat kan het mij schelen wat er met je sleutels is gebeurd? O, maar zoo kom je daar niet af, mijnheer Baxter! En ik, die dacht dat ik mijn schat toevertrouwde aan het veiligste adres, wat er in heel Londen maar te vinden was! Ik, die hem vertrouwde als een vader — wat zeg ik, als een grootvader! Mijn heele vermogen had ik in zijn handen willen geven! En mijnheer laat den boel uit zijn kast stelen! Hij laat zijn sleutels gappen — — —

Marholm keek voor een kort oogenblikje op van zijn schrijfpapier dat hij met koortsachtigen ijver volkraste, naar de „fijn beschaafde kunstenaars”, die daar nu als een vischvrouw stond te schreeuwen, terwijl het dunne laagje vernis scheen te barsten en weg te smelten, dat zij zich tijdens haar tooneelloopbaan had weten te verwerven.

Zij leek nu wel een furie, zooals zij daar stond, de parapluie, als een knots in de vuist geklemd, een weinig voorovergebogen, met haar hardblauwe oogen fel op het bleeke gelaat van den hoofdinspecteur, en terwijl haar tanden als die van een wolf, die op het punt staat te bijten, zichtbaar werden.

Baxter had met moeite zijn zelfbeheersching herkegen, en hij zeide nu zoo waardig als hij maar kon:

— Madame Monescu, U zult in geheel Londen niemand vinden, die het voorgevallene meer betreurt dan ik het doe!

— Daar schiet ik mee op! verklaarde de artieste honend.

— En de politie zal niets nalaten, niets, dat ver zeker ik U, om Uw juweelen weder terecht te brengen!

— En ik hoop voor jou, Baxtertje, dat de politie daar in slaagt, jongetje! zeide de bezoeker schamper. Want je kent mij niet, als je denkt, dat ik mij dit zoo maar laat aanleunen! Het parelsnoer is door — een heel goeden vriend van mij op vijf en twintig duizend pond getaxeerd! En als je niet zorgt dat het snoer binnen een week terecht is, ongeschonden en wel — dan zal ik jou aanspreken voor schadevergoeding tot dat bedrag! Wat de uitnoodiging voor het souper betreft — dat was een drukfout! Je kunt bij me komen soupeeren, als je mijn snoer in je zak hebt, en anders niet! Dag mijnheer Baxter — ik wensch U sterkte, en goed succes — en anders zwaait er wat! Goeden morgen, oud karkas!

Deze vriendelijkheid gericht hebbende aan het adres van Marholm, verliet de bestolene met veel geruisch het vertrek, en smeedt de deur achter zich dicht, en de beide mannen bleven in groote verslagenheid achter, en na verloop van tien minuten zuchtte Baxter duidelijk hoorbaar:

— Dat komt er van — dat komt er nu van,

wanneer men gehoor geeft aan de inblazingen van een al te goed hart! Ik hoop dat het mij een les zal zijn, Marholm!

— Ik hoop het van harte, chef! bevestigde de secretaris — maar hij slaakte een diepe zucht, want hij kende het licht ontvlambare gemoed van zijn chef maar al te goed!

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkourenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK IV.

Een opzienbarende advertentie.

Mijnheer Baxter had dien avond redenen in overvloed om het oogenblik te verwenschen, waarop hij zich had ingelaten met Elvira Monescu en met haar parelsnoer.

Want deze dame had geen ware artieste moeten zijn als zij niet aanstonds een taxi had gehuurd, met het uur, en daarmee een tiental redactie-bureaux had afgereden om er het voorval in geuren en kleuren te gaan verhalen!

Want zij had bedacht, dat er in de zaak in ieder geval een prachtige reclame voor haar zat, onverschillig of het parelsnoer werd teruggevonden ja dan neen.

En dat was nog niet het ergste.

Onder het personeel was zeker iets uitgelekt van de toedracht van de zaak, men had niemand strikte geheimhouding opgelegd, en niets was dus natuurlijker, dan dat zij in het gewone ge-

hectografeerde politierapport, dat ook in Engeland iederen dag vanwege het hoofdbureau aan de bladen wordt gezonden, melding werd gemaakt van de opzienbarende ontvreemding, en de weergaloos brutale wijze, waarop de dief de rol had vervuld van den inspecteur, en aan een half uur, misschien nog minder, voldoende bleek te hebben gehad om de brandkast te openen en er met de juweelen vandoor te gaan.

Het spreekt vanzelf dat ook de winkelchef van Nathan Gildfish de zaak niet onder zich had gehouden, en verklaard had welke rol hij in het kleine drama had vervuld.

Sommige bladen lieten reeds doorschemeren, dat de Groote Onbekende hier wel eens de hand in het spel kon hebben gehad, — anderen verklaarden ronduit, zonder de minste terughouding, en als een zaak waaraan geen oogenblik

getwijfeld kan worden, dat John Raffles de dader was, en niemand anders.

Het was een echte truc voor den Gentleman-Inbreker, en slechts hij zou in staat geweest zijn, op zoo bedriegelijke wijze het uiterlijk na te bootsen van den man, die hem nu reeds tal van jaren achtervolgde, zonder hem ooit langer dan enkele uren te hebben kunnen vasthouden.

Dat was dus voor Baxter wel zeer onaangenaam, en nog onplezieriger waren de commentaren, welke enkele bladen der oppositie vastknoopten aan de gereede haast, waarmede hij zijn toestemming had gegeven, de kostbare parelen van de schoone artieste in zijn privé brandkastje te bewaren.

En zoodanig was de stormloop van die bladen om den persoon van den beklagenswaardigen politiebeampte, dat de krachtige hulp van alle regeeringsbladen noodig was, om Baxter bij die gelegenheid op de been te houden. En een oogenblik leek het zelfs, alsof de regering eindelijk hare beschermende hand eens zou wagnemen van den veelgeplaagden hoofdinspecteur, wiens positie wankeler was dan ooit.

Het is een feit, dat Phileas Baxter bij die gelegenheid op het punt heeft gestaan eervol te worden ontslagen, met dankzegging voor de aan den lande bewezen diensten, en niet te vergeten zijn hoog pensioen.

Maar de zaak kreeg nog een gansch andere wending, de aandacht werd hierdoor meer verdeeld, een weinig afgeleid, en daaraan heeft de groote man het zeker te danken gehad, dat hij zich kon handhaven in de geruchtmakende zaak van de „Monescu-parelen”, zooals zij al spoedig in alle bladen werden aangeduid.

Want dien eigen avond werd er ten huize van den heer Baxter, juist toen hij op het punt stond zich te kleeden voor een bezoek aan de Windsor Club, waarvan hij lid was, een klein pakje bezorgd, keurig dichtgebonden, met zijn duidelijk adres er op, en dat hij eerst een weinig ongeduldig terzijde wilde zetten, maar het liet een gerammel hooren toen hij het wat schudde, dat zijn hart plotseling sneller deed kloppen, hij trok ruw het bindtouwje los, wikkelde het witte papier uiteen, opende het kartonnen doosje — en slaakte een kreet van verbazing zoowel als van innige vreugde — in dat kartonnen doosje, alleen maar in een stukje vloeipapier gewikkeld, lagen de vermiste parelen van Elvira Monescu!

En onderin lag een klein stukje papier, waarop met een vaste hand geschreven was:

„Lees de advertentie in de Times van morgenochtend. R.”

En alle vreugde van mijnheer Baxter was plotseling weg.

Zijn hand begon te beven, ook al hield hij er

de prachtige parelen in vast, die hem zooveel ellende veroorzaakt hadden, en hij zag zich in den spiegel, waarvoor hij juist bezig was zijn zwart dasje te strikken, akelig bleek worden.

Wat school daar weer achter? Wat betekende het? Waarom zond Raffles — want dat hij het was leed nu geen twijfel meer — hem de parelen terug, nadat hij ze eerst met zooveel moeite in zijn bezit had gebracht?

Wat zou er morgenochtend in de Times te lezen zijn?

Mijnheer Baxter liet met bevende hand snel de parelen weer in het doosje glijden, sloot het, bergde toen zijn schat weer zorgvuldig op in een geheim vakje van zijn schrijftafel, greep naar zijn telefoon, en belde het wereldberoemde Cityblad op.

— Hallo — met de administratie, wat ik U verzoeken mag — afdeling advertenties! Dank U! U spreekt met Baxter, den hoofdinspecteur. Wilt U mij eens zeggen of U in den loop van den dag een advertentie is aangeboden door of namens John Raffles?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, mijnheer Baxter, klonk het aan het andere einde van de lijn. Maar als gij even wachten wilt, kan ik het U mededeelen. Overigens moet ik U zeggen dat er tegen verhoogd tarief nog tot elf uur in den avond annonces kunnen worden aangeboden!

— Wanneer ik dat verzoek, mijnheer, zal de Times toch zeker wel bereid zijn, een advertentie van Raffles niet te plaatsen?

— Dat spreekt immers vanzelf, mijnheer Baxter! Een enkel woord van U, en wij houden zulk een advertentie terug.

Er verliepen twintig minuten in groote spanning, toen ging de telefoonbel weer over. Baxter griste naar het toestel als een drenkeling naar een stroohalm, en zijn oogen knipperden, toen hij luisterde:

— Nog niets gekomen, mijnheer Baxter! Kunt gij iets zeggen van den inhoud van die advertentie?

— Wel, het zal wel — ik denk dat het zal gaan om de parelen van Madame Monescu!

— Dat is voldoende! Wij zullen die advertentie achterhouden, als gij het wenscht, en niets belet U, als gij tenminste denkt dat Raffles die zelf zal aanbieden, het administratiegebouw te doen surveilleeren!

— Een schitterend denkbeeld, mijnheer, dat k aanstonds nader zal uitwerken, riep Baxter uit, terwijl hij de telefoon neerlegde. Hij belde vervolgens onmiddellijk het hoofdbureau op, gaf daar de noodige instructies, en nog geen tien minuten later was er een tiental agenten in burger goed verborgen in de onmiddellijke omge-

vinb van het nog helder verlichte administratiegebouw van de Times, en bovendien waren er nog vier man, als portier, klerk, of gewoon bezoeker vermomd aanwezig in de groote vestibule met de talrijke loketten, waar de advertenties worden afgegeven en betaald.

Die mannen deden stellig hun plicht, namen iedereen zeer nauwkeurig op, die een advertentie kwam aanbieden, lieten zich onmiddellijk op de hoogte stellen van den inhoud daarvan, maar het betrof nooit anders dan heeren die een goedgemeubelde woning zochten, of die een auto ten verkoop aanboden, of een buitenplaats, of een jachtacte, of iets van dien aard, geschikt voor lezers van de Times, of die iets dergelijks zochten.

En het werd elf uur, en toen kreeg Baxter, die al dien tijd in de Club op heete kolen gezeten had, en nauwelijks luisterde naar hetgeen de vice-president, Lord William Aberdeen hem als zijn meening mededeelde over den parelenroof, het bericht, telefonisch, dat er op dat uur niets bijzonders was binnengekomen, en dat Raffles zich waarschijnlijk bedacht had.

En Lord Aberdeen, die door Baxter van alles op de hoogte was gebracht, evenals trouwens de andere leden, merkte fijntjes op:

— Hij zal bang zijn geworden!

— Maar hoe kon hij het weten? riep Baxter op een toon van wanhoop.

— O, ik krijg den indruk, dat Raffles alles weet! zeide Lord Aberdeen bedaard, terwijl hij langzaam oprees uit zijn gemakkelijken stoel en aan een der bedienden om zijn auto vroeg.

De heer Baxter gevoelde zich dus bij het ter ruste begeven verre van op zijn gemak, en den volgenden morgen sloeg hij met trillende vingers de Timer op, zoodra het dienstmeisje dat blad naast zijn bord legde.

En hij meende een beroerte te krijgen, toen zijn oog al vrij spoedig viel op een advertentie, die met blauw potlood dik was omstreept, zoodat zij ook onmogelijk aan zijn aandacht had kunnen ontsnappen.

De annonce luidde als volgt:

ATTENTIE!

Ten einde het maken van verkeerde gevolgtrekkingen te voorkomen, en ieder te ven wat hem toekomt, ben ik tot mijn spijt genoodzaakt hier openlijk te verklaren, dat de parelen, welke ik gisterenochtend de eer en het voorrecht had, uit de brandkast van den heer Phileas Baxter, Hoofdingspecteur van Politie, te stelen, valsch, en geen tien pond sterling waard zijn.

John Raffles.

Met een kreunende zucht liet de heer Baxter zich achterover in zijn stoel glijden, niet in staat, zoo aanstonds den ganschen omvang en de beteekenis te doorgronden van die toch zoo kleine, en zeer duidelijke advertentie.

En toen kwamen de vragen in menigte op hem los.

Hoe kwam die advertentie in de Times, hoewel men hem stellig had gezegd, dat zij niet geplaatst zou worden? Hoe had Raffles of een van zijn helpers tot een der loketten kunnen doordringen zonder dat het gemerkt werd? Wie was de onbeschaamde geweest, die hem die annonce onder den neus had geduwd, door ze met blauw potlood aan te strepen? Hoe kwamen die parelen zoo plotseling valsch. Waren ze dat werkelijk al toen hij ze in bewaring nam? Wie was dan de weinig ridderlijke schelm geweest, die een zoo mooie vrouw een snoer parelen ter waarde van tien pond sterling durfde aanbieden?

Over een der vragen althans behoefde Baxter zich niet lang het hoofd te breken, want juist kwam het dienstmeisje weer binnen, een beetje verbaasd met een tweede nummer van de Times!

Baxter richtte zich op, als door een adder gestoken en barstte los:

— Wie heeft dat vorige nummer gebracht?

— Wel, mijnheer, dat weet ik niet! Ik denk de gewone looper! Het werd in de bus gestopt — en daar net weer een! Het zal een vergissing zijn!

— Jawel, een vergissing! zeide Baxter knarsetandend. Hoepel maar op!

Zeer ontdaan en gekwetst trok het dienstmeisje zich terug naar haar heiligdom en ging haar nood klagen aan de hospita, maar die schudde alleen maar haar oud hoofd, en zeide, dat men het mijnheer Baxter maar niet kwalijk moest nemen, want die zaak met de parelen had hem heelemaal in de war gebracht.

Nu, dat was een waar woord, want de inspecteur wist eenvoudig niet wat hij het eerste moest doen, en liep eenigen tijd rond in zijn groote kamer, met gebalde vuisten, die hij nu en dan met kracht tegen zijn hoofd sloeg, en volkomen gelijkend op een kip, die haar ei niet kan kwijtraken.

En het duurde wel tien minuten voor hij eindelijk naar de telefoon vloog en zich in verbindung stelde met het Cityblad.

Een oogenblikje er na kreeg hij het verbijsterende bericht, dat men daar zelf volstrekt niet begreep, hoe de advertentie was ontsnapt aan de aandacht van de administratie, ondanks de scherpe controle. Men had aanstonds een onderzoek ingesteld, en dit had tot de verrassende

ontdekking geleid, dat geen van de zettters zich herinnerde, die advertentie te hebben gezet! Er waren er dien nacht tweehondrd drie-en-vijftig geweest, en men moest dus wel aannemen, dat zich tersluiks een indringer onder hen gemengd had, waarschijnlijk met de advertentie kant en klaar gezet of met de linotype gegoten, in zijn zak.

De vormopmaker herinnerde zich daarentegen wel degelijk, de advertentie in handen te hebben gehad, en ook in den vorm te hebben geplaatst — en dit was de groote fout geweest, dat men ook dezen man niet gewaarschuwd had! Daar viel nu echter niets meer aan te doen, en gedane zaken namen geen keer. Men had nog een deel van de oplage, zoodra de advertentie ontdekt werd, willen terughouden, maar dat had de chef van het technische gedeelte niet aangedurfd. Dat zou voor een blad als de Times een schade van duizenden beteekend hebben en het kwaad was nu toch al eenmaal gewrocht, en het deed er al heel weinig toe, of duizend dan wel honderduizend Timeslezers de advertentie zagen, daar het bericht zich toch in een oogwenk door heel Londen zou verspreiden.

Dit bleek volkomen juist te zijn ingezien, want de arme Baxter zat nog geen tien minuten in zijn leunstoel achter zijn schrijftafel op het hoofdbureau, of de deur werd opengeworpen, en Elvira Monescu, een agent die haar wilde tegenhouden, ruw van zich afduwend, verscheen op den drempel, als een getergde leeuw, en zeide met een stem, die nu volstrekt niet fluweel-zacht en innemend was, maar krijschend en schel, terwijl zij een blad van de Times, half verkreukeld, onder den neus van den inspecteur duwde:

— Zeg eens — weet je dat ik de risé van heel Londen ben? Denk je dat ik dat over zijn kant laat gaan? Wie heeft die advertentie geplaatst?

— John Raffles, lieve Elvira! antwoordde Baxter kleintjes. Om 's hemelswil, blijf toch kalm — bedenk toch, dat je nu bijna geen schade ijdt!

— Welzoo! Lijd ik geen schade? En mijn naam als artieste? Het is om er dol van te worden! Maar ik laat het er niet bij, en wij zullen eens zien of er nog recht is te krijgen! Mijn parelen waren echt!

— Ze waren valsch, arme Elvira! zeide Baxter dof.

De vrouw richtte zich op als onder een zweepslag en beet hem toe:

— Durf je dat zeggen? Hoe kun je dat weten?

— Ik heb ze een kwartier geleden laten onderzoeken!

— Hoe kreeg je ze dan in handen? gilde de vrouw, die over haar geheele lichaam trilde van opwinding. Had ik dat soms niet mogen weten?

— Ik had het je juist telefonisch willen mededeelen! Blijf toch in 's hemelsnaam kalm!

— Zeg dat tegen je zuster! barstte de revuester ruw uit. Kalm blijven terwijl het om een parelsnoer van vijf en twintig duizend pond gaat! Waar heb je die dingen?

Baxter trok een lade open van zijn schrijfbureau, en van heel achterin haalde hij het kartonnen doosje te voorschijnt, en schoof het haar toe.

Zij deed er den deksel af, en nam er het snoer parelen uit.

— En die zouden valsch zijn? vroeg zij nonend. Maak dat je grootje wijs!

— Zij zijn werkelijk geen tien pond waard, liefste Elvira! zeide Baxter benauwd. Er valt niet aan te twijfelen. Ze zijn door een deskundige onderzocht.

De vrouw werd zeer bleek en moest zich op een stoel laten neervallen, en eensklaps sloeg zij heftig met de kleine, beringde vuist op het tafelblad, en kreet:

— Maar dan zal die mooie mijnheer, die ze mij gaf, het mij betaald zetten! Dacht hij soms te doen te hebben met een straatmadelief, die je met een bazarprul kan afschepen? Maar ik moet eerst zekerheid hebben! Ik moet het uit den mond van den taxateur zelf hooren, dat ze valsch zijn! Bij wien heb je ze laten taxeeren?

— Bij Nathan Goldfish, dierbare Elvira!

Wel een volle minuut lang zat de revue-artieste den verblufften hoofdinspecteur strak aan te staren en toen kwam het langzaam over haar lippen:

— Bij Nathan Goldfish? Wel, dat is heel komiek! Die is kostelijk! Want laat ik je dan zeggen, Baxtertje, dat ik dat parelsnoer een paar maanden geleden van Nathan Goldfish heb gekregen!

HOOEDSTUK V.

Het valsche collier en het echte.

Het was den heer Baxter, alsof hem met volle kracht een emmer ijskoud water in het gelaat werd geworpen!

De zaak begon zich hoe langer hoe meer te verwarren.

Hij zat daar nog als van den donder getroffen, toen Elvira reeds de telefoon had gegrepen, ongeduldig een nummer noemde en een oogenblik daarna sprak:

— Nathan Goldfish? Met hem zelf? Niet? Waar is hij dan? Wat zegt U — in Parijs? En hij komt over een uur terug? Dank U — merci! Vertelt U me dan eens, hoe men aan het praatje kon komen, dat er zooeven bij U een snoer parelen is getaxeerd! Een beetje harder als 't U blijft! Is dat werkelijk gebeurd? Wie heeft het dan gedaan? Zoo — de winkelchef! En heeft die verstand van zulke dingen? Goed, dat mag zoo zijn — maar U neemt het mij zeker niet kwalijk als ik er nog eens mee naar een ander ga! Watblijf? Is mijnheer beëdigd taxateur? Wat is dat voor een ding? — Jawel — stil maar — nu begrijp ik het al! Neen, het komt er niet op aan wie met U spreekt — misschien kom ik nog wel even aan vandaag!

Langzaam legde zij het toestel op den haak, keek Baxter weer aan, knikte hem een paar malen toe met dicht opeengeklemd lippen, en zeide toen met een sissende klank in haar stem:

— Allerliefst! Charmant! Daar zitten we nu met onze gebakken peren!

Maar plotseling sprong zij op, als door een veer bewogen, klapte zich met haar dunne, goed onderhouden vingers tegen het voorhoofd, en schreeuwde het toen uit:

— Maar ik zeg dat het niet kan! Het is onmogelijk! Want daar valt me plotseling in, dat ik, toen ik die parelen vast had, er zelf mee naar een taxateur ben gelopen, omdat — nu ja, om zeker te gaan! Een juwelier is toch ook maar een juwelier! En ik zwaar je, dat het halssnoer toen echt was, en op mijn woord van waarachtig tot een verkoopswaarde van twintigduizend pond sterling werd geschat.

— Maar ik kan niet twifelen aan de uitspraak van een beëdigd taxateur, lieve Elvira! zeide Baxter trillend.

— Maar dat was de mijne ook, beëdigd! schreeuwde de vrouw.

Baxter verzonk in diep nadenken, en toen

daalde er een zwakke straal van inzicht in zijn doffe hersens, hij hief plotseling het hoofd weer op, en vroeg:

— Heb je het halssnoer nooit je huis doen verlaten? Heeft het tot dusverre steeds in je juweelenkistje gelegen?

— Neen! Zoowat een maand geleden zei Goldfish tegen me, dat ze noodzakelijk eens moesten worden schoongemaakt, en dat de gouden sluiting gerepareerd moest worden. Toen nam hij ze mee! Vijf dagen later kreeg ik ze terug!

— Nu, dan is het volkomen duidelijk! riep Baxter uit, onvoorzichtig genoeg wel een weinig al te opgewekt voor de omstandigheid. Dan heeft de schelm van die gelegenheid gebruik gemaakt, het echte snoer te vervangen door een valsche.

— Hij? En waarom zou hij dat dan gedaan hebben, mijnheer Baxter? Zou je me dat eens willen zeggen? vroeg Elvira, hem dreigend aanziende.

— Welnu, we zouden dan moeten aannemen — we zouden kunnen veronderstellen — — — stotterde Baxter, dat hij, — bijvoorbeeld wat minder vriendschap voor je was gaan koesteren — — — zulke dingen komen wel eens voor, heb ik me laten zeggen!

Hij wilde nog iets zeggen, maar er lag zulk een dreigende uitdrukking in haar oogen, dat hij maar liever zweeg, en met bevende vingers een sigaar uit het kistje nam, om troost en heil te zoeken bij het geurig kruid.

Een tijdje trommelde Elvira zwijgend met haar blanke vingers op het tafelblad, en eensklaps barstte ze uit, terwijl ze opsprong:

— Dan heeft hij misschien het echte wel aan een ander gegeven! O, maar laat hij zich dan voor mij in acht nemen! Ik heb in de laatste weken ook meenen te merken dat hij wat koeler werd, wat minder gul ook! En dat laat een vrouw als ik zich niet welgevallen! Ik ben een kunstenaar, en ik wil dat men dat nooit vergeet!

— Ik zou het nooit hebben vergeten, liefste Elvira, fluisterde mijnheer Baxter, met een schuwen blik op zijn secretaris, die echter in zijn hoekje half scheen te sluimeren en hij poogde haar kleine hand te vatten, maar dat was on-

mogelijk, want de heele breedte van de schrijftafel was tusschen hen.

Zij lette er trouwens in het geheel niet op en was al bij de deur, waar zij zich nog eens om-draaide om te vragen:

— Waarom heeft Raffles die advertentie eigenlijk laten plaatsen?

— Wel dat is zoo zijn gewoonte in dergelijke omstandigheden. Hij wil niemand in ongelegenheid brengen, denk ik. Misschien denkt hij er mij wel een groot genoegen mee te doen. Het is juist iets voor hem!

— Nu, als ik dien mijnheer Raffles ooit tegen het lijf loop, dan zal hij het zich herinneren! zeide de vrouw dreigend, en het volgende oogenblik had zij het vertrek weder verlaten, maar het doosje met de valsche parelen was nu in haar zak.

Beneden, op straat, wachtte haar Daimler, die zij zelf bestuurde. Zij ging achter het stuurwiel zitten, met een duister gelaat nog altijd, en vastbesloten, om zich in deze zaak te verdedigen.

Haar naam was nu reeds op ieders lippen, maar dat was haar niet voldoende. Men had haar een echt parelsnoer ten geschenke gegeven, en dat wilde en zou zij terug hebben, het kostte wat het kost!

Op dat oogenblik zou zij in staat zijn geweest, het snoer midden op straat weg te rukken van de vrouw, die het zou dragen, wanneer het toeval mocht willen, dat zij deze op haren weg ontmoette.

Maar eerst zou zij afrekenen met dien schelm van een Goldfish, die haar op zulk een laaghartige wijze had beroofd. Zij bracht het wagentje in beweging en reed regelrecht naar den juwelierswinkel van Nathan Goldfish.

De winkelchef kwam haar dadelijk handenwrijvend tegemoet met zijn beroepsglimlach om de lippen, maar zij sneed hem dadelijk het woord af met de opmerking:

— Ik kom niet om iets te koopen, maar om iets te vragen! Is hier een oogenblik geleden, zoowat een uur, een parelsnoer getaxeerd?

— Ja mevrouw, dat is zoo! Ik deed het zelf! antwoordde de jeugdige chef niet weinig verbaasd.

— Wat het dit? vroeg Elvira, terwijl zij eensklaps het doosje te voorschijn haalde en het opende, en het toen vlak onder den neus hield van den verblufften jongeman.

Deze bekeek even het doosje, toen het parelsnoer en antwoordde:

— Dat was het inderdaad, madame! Mijnheer Baxter deed het mij voorleggen. Ik ben beëdigd taxateur. Het snoer is valsch, maar het is heel goed nagemaakt en daarom wel een pond of tien waard!

— Welzoo, welzoo! Tien pond — een prachtig bedrag! zeide de jonge vrouw sarcastisch!

Zij scheen een oogenblikje ergens over na te denken en plotseling viel haar iets in:

— Hoe lang is U hier zoowat in dienst?

— Een maand of vier, madame! antwoordde de jongeman verwonderd.

— Heeft U dit snoer ooit eerder onder de oogen gehad?

— Neen, nooit!

— Het kan hier dus niet ter reparatie zijn geweest?

— Althans niet in de vier maanden van mijn verblijf hier!

— Weet U dat dit het snoer is, mijnheer, waarvan sprake is in de dagbladberichten?

De jongeman verschrikte blijkbaar, en riep opgewonden:

— Dus ik heb de eer met madame Elvira Monescu te spreken?

— Ja, die eer heeft U! En weet U wie de eer had, mij dit juweel ten geschenke te mogen geven, zoowat zes maanden geleden? Mijnheer Nathan Goldfish, Uw patroon!

De chef slaakte een kreet van schrik en ongelooft, en hij werd een beetje bleek, want hij begon nu zijn positie allesbehalve aangenaam te vinden. Hij wist nu niet of hij wel steeds de juiste antwoorden had gegeven, waar of niet waar, dat deed er minder toe. Dit scheen een heel lastig, misschien wel een gevaarlijk juffer-tje te zijn, dat het zijn patroon nog moeilijk genoeg kon maken, en hij had er nu spijt van, haar zelf te woord te hebben gestaan, en dit niet liever te hebben overgelaten aan een van de bedienden!

Maar het was nu geschied, en hij besloot tamelijk koeltjes:

— Ik heb volstrekt niets te maken met de geschenken, waarmede mijn werkgever dames van zijn kennissen wil vereeren. Dat is zijn zaak. Hij heeft misschien meer goede kennissen, en om aan iedereen een echt snoer van vijftig duizend pond cadeau te geven — —

— U is onbeschaamd, mijnheer! riep de jonge vrouw toornig uit. Ik geloof wel dat ik aanspraak mag maken op een echt parelsnoer! En wie er anders over denkt is een ezel en een onbeschaamde kwajongen!

En na deze uitspraak, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, draaide zij zich op haar hielen om en verliet den winkel, met het vaste besluit, de zaak niet te laten rusten, voor zij met zekerheid wist, wat er met het echte snoer parelen geschied was, dat die oude bandiet van een Goldfish haar zoo sluw had weten afhandig te maken, na het haar toch eerst ten geschenke te hebben gegeven.

En zij zou een kabaal maken, waar heel Londen van zou dreunen, als hij haar niet schadeloos stelde! Zij zou wel eens zien, of zij niet het recht aan haar zijde had! Een geschenk wordt toch je eigendom, zou men zoo zeggen! Welnu, de juwelier had haar een echt parelsnoer geschonken en het was aan hem te zorgen dat zij het weder in handen kreeg. Of het in dien tusschentijd gestolen en valsch bevonden was ging haar niet aan! Zij zou hem rust noch duur gunnen, en allereerst besloot zij, weer langs alle redactie-bureaux te rijden en daar de zaak in geuren en kleuren te gaan vertellen.

Maar toen bedacht zij zich weer.

Zou dat nu wel goed zijn? Als zij Goldfish aanstonds aan de kaak stelde als een soort van oplichter — dan zou zij hem tot een doods-vijand maken en zeker niets meer van hem gedaan kunnen krijgen!

Het kwam haar dus wel zoo goed voor, voorloopig nog te zwijgen, en hem te dreigen met publicatie.

Zeker, heel Londen wist nu, dat het uit de brandkast van Baxter gestolen parelsnoer valsch was — maar nog niemand, behalve Baxter zelf en die dwaas van een winkelchef, wist wie de gever van dat valsche snoer was geweest! Baxter zou er over zwijgen omdat zij het vroeg — en de winkelchef zou zijn mond houden omdat het hem zijn baantje kon kosten als hij sprak.

Het is zoo — er kon nog een zijn, die nauwkeurig wist dat Goldfish de schenker was, en dat was Raffles! Maar waarom zou die dit aan de groote klok hangen? Daar had hij volstrekt geen voordeel bij, nu zijn zoo slim opgezette roof toch op een mislukking was uitgelopen!

Neen, alles welbeschouwd was het beter, voorloopig nog maar te zwijgen, en den juwelier, zooals men dat noemt de pen op den neus te zetten! Bleef hij weigerachtig, haar de schade te herstellen dan zou het nog tijd genoeg zijn al verliep er ook een half jaar over, openlijk zijn naam bekend te maken als een man, die gegeven geschenken onder een sluw voorwendsel terug-eischte, en ze dan door waardeloozen rommel verving.

En nadat zij dit vast besluit had genomen, dacht de schoone diva er eindelijk aan, te gaan lunchen, hetgeen zij deed in het Hotel Cecil, gezeten op het groote terras, hetwelk uitzicht biedt over de Theemskade en een groot gedeelte van de prachtige rivier, die hier op haar schoonst is, met de wereldberoemde Tower-Bridge als een waardige achtergrond.

Elvira echter zag weinig van die pracht, want al haar aandacht bepaalde zich tot het prachtige collier, dat haar op zulk een merkwaardige wijze

ontnomen was, en in plaats waarvan zij nu een waardeloos prul in den zak had.

Zij had het doosje in gedachte te voorschijn gehaald, plaatste het voor zich, opende het, en keek lang en aandachtig naar het snoer.

Was het mogelijk, dat dit geen echte parelen waren? Kijk toch eens dien prachtigen glans, en die fijne afwerking!

Maar helaas, er was niet aan te twijfelen — Baxter en de winkelchef van Nathan Goldfish hadden niet de minste reden om haar te bedriegen, en bovendien zou Raffles toch zeker niet zoo waanzinnig geweest zijn, het collier terug te zenden, als hij niet had ontdekt, dat het valsch was!

Zij wist eigenlijk nauwelijks wat zij gegeten had, toen zij weer op stond, na den kellner te hebben betaald, en langzaam het terras verliet, het hart vol wraakplannen, en tot alles in staat om de haar nog onbekende mededingster een gruwelijke grap te bereiden, die haar lang zou heugen, evengoed als aan dien schelmachtigen Goldfish, die zich zoo ongentlemanlike had gedragen.

Dien middag poogde zij den juwelier nog eens te spreken te krijgen, maar de winkelchef zeide dat mijnheer er niet was, voor zaken uit, en dat hij ook liever geen bezoeken-ontving...

Elvira smoorde een vloek tusschen de lippen, vastbesloten, alles op het spel te zetten om te ontdekken, aan wie Goldfish het collier had gegeven, dat haar rechtens toekwam, en dat hij haar had ontnomen.

Een oogenblik dacht zij er zelfs over, de politie in den arm te nemen, en een volledige aanklacht in te dienen wegens oplichting, maar zij vreesde, en waarschijnlijk terecht, dat geen enkele commissaris aan zulk een klacht gevolg zou willen geven! Er bestond nu eenmaal geen schriftelijke overeenkomst, de juwelier kon altijd zeggen dat hij de juweelen slechts in bruikleen had gegeven, en de mazen van de wet waren talrijk!

Neen, zij zou op eigen instigatie moeten handelen, zij was alleen maar op zichzelf aangewezen, en men zou nog wel nader van haar hooren!

Zij dineerde bij een vriendin, en zoozeer wist zij zich te beheerschen, dat zij haar met geen woord op de hoogte stelde van hetgeen er gebeurd was. Zij ging op den gewonen tijd naar den schouwburg, betrad haar kleedkamer, en begon zich haastig te verkleeden.

Zij betrad het tooneel, juist toen het scherm voor een kort oogenblik na het eerste tafereel gevallen was.

In het tweede moest zij optreden, maar zij was weer vrij in het derde.

Zoals zij gewoonlijk deed, liep zij regelrecht naar het kijkgaatje om een blik te werpen in de uitstekend gevulde zaal en daar zag ze aanstonds eenige personen, die zij als iemand die al jaren in Londen woont goed kende, al was het dan ook van gezicht. Daar zat de Perzische Gezant, en in de loge naast hem troonde, statig en rechtop als een paal, Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Windsor Club. Weer twee loges verder zag zij Baxter zitten, in gezelschap van een paar vrienden, en in smoking gekleed, en toen haar blik wat verder gleed, had zij bijna een schreeuw gegeven!

Want daar zat, in een benedenloge, vlak bij het tooneel, een zeer mooie, maar wel wat erg blonde vrouw, sterk gedecollecteerd, die zij aanstonds herkende, want het was een voormalige revue-girl, die begonnen was als figurante, maar het al spoedig heel ver had gebracht in Plankenland, wel voornamelijk dank zij haar schoonheid en haar grappige brutaliteit.

De naam van die vrouw was Sigrid Holmaes, en zij was een Zweedsche van geboorte.

En om haar hals, zacht bestraald door het elektrische licht, glansde het parelencollier!

Al zou de afstand driemaal zoo groot zijn geweest, zij zou het bij den eersten oogopslag hebben herkend!

Daar was haar collier, haar wettig eigendom, zooals zij het beschouwde, dat haar op een slinksche wijze ontfutseld was, daar glansde het zachtjes om den sneeuwvitten hals van dat onbeschaamde schepsel, dat zich van de geheele zaak niets scheen aan te trekken, ja, er mischien niet eens mee op de hoogte was!

En naast haar, alsof het zoo hoorde, onbeschaamd en ten aanschouwe van iedereen, zat daar Nathan Goldfish, met zijn groengrijze oogen half dicht geknepen, onder de borstelige, gitzwarte wenkbrauwen, en die met zijn beringde vingers rustig zijn zwart baardje streefde, alsof hij zich van geen kwaad bewust was!

Elvira meende te stikken van woede bij dat schouwspel! Dat deden zij er om! Zij kwamen haar hier openlijk sarren, den spot met haar drijven! Maar zij zouden zien, met wie zij te doen hadden, die vrouw met haar gestolen parelen, en die schurk van een juwelier!

Zij wilde reeds met een woesten kreet weg snellen, toen de inspecient haar als het ware in de vlucht greep, en zeide:

— Zacht wat, liefje! Wij gaan halen! Geen grapjes — denk om de boete!

Iedere boete was Elvira op dat oogenblik totaal onverschillig, en zij zou zeker zijn weggevoeren, als het koor niet reeds was opgekomen, en het scherm in de hoogte was gerezen, terwijl de muziek inzette.

En de beklagenswaardige revue-ster was wel genoodzaakt, met een bibberende stem, en terwijl zij zich nauwelijks staande kon houden, het beroemde liedje van „De Kikvorsch en de Charleston” aan te heffen.

En al heel weinig in overeenstemming met de onnoozele woorden waren de woedende blikken, die zij naar de benedenloge wierp en de heftige gebaren, waarmede zij die twee daar, die daar thans in de beschuttende duisternis zaten, scheen te bedreigen.

HOOFDSTUK VI.

En nogmaals worden de parelen geruild.

Maar het scherm was nauwelijks na de beëindiging van het tweede tafereel gevallen, of Elvira sloeg haastig een stola om, en ijldde naar de deur, die in verbinding staat met de zaal, en die aan de zaalzijde steeds door een suppoost bewaakt wordt.

De man keek wel wat verbaasd, toen zij de deur van de loge openrukte, en het volgende oogenblik stond zij, in het volle licht, tegenover het verbaasde tweetal, met een zoo dreigende uitdrukking in de hardblauwe oogen, dat de vrouw met een onwillekeurig gebaar de hand op den boezem legde, wel beseffend wie die vrouw moest zijn, die daar zoo plotseling was komen binnendringen.

Wat Goldfisch betreft, die scheen zich volkomen gerust en kalm te gevoelen, want hij bleef rustig aan zijn sigaret trekken, en keek Elvira een weinig spottend aan, toen hij, de wenkbrauwen fronsend, op gedempten toon vroeg:

— Wat beteekent dat? Hoe durft U hier zoo ongevraagd binnenkomen?

— Zoo, is het al zoover? Jawel, mijnheer spreekt mij aan met U! Een week geleden zij en jouwden wij elkaar nog, Nathannetje! Of ben je dat soms vergeten, ventje lief? Zoo, en dat is dus je nieuwste aanwinst! Nu, heel veel zaaks is het niet! Maar dat kan mij niet schelen! En ik geef er ook niet om, dat je mij zoo gemeen in den steek laat — maar mijn parelen moet ik terughebben!

Zij stak zelfs reeds de hand uit naar de hals van de verschrikte Zweedsche, toen Goldfish, nu ernstig boos wordend, haar bij de pols greep en haar toebeet:

— Ik zou je aanraden, hier geen opschudding te maken, want ik zou niet aarzelen de politie te roepen!

Een kort oogenblik keken die twee elkander aan, vol haat nu, en toen rukte Elvira haar hand los, waarvan de pols een roode striem vertoonde en zij was spierwit onder het laagje schmink, toen zij op heeschen toon zeide:

— Het is goed! Wij weten nu wat wij aan elkander hebben! Maar als je gelooft dat het hiermee gedaan is, mooie mijnheer, bedrieger, kwartjesvinder — dan heb je het mis! Wij spreken elkander nog nader! En wat jou betreft, jij met je geverfd haar — ik wacht op een gunsti-

ger oogenblik, dat ik je je oogen kan uitkrabben.

En met deze woorden verdween Elvira weer als een wervelwind, en de logedeur smakte dicht.

Het voorval had, hoe kort het ook had geduurd, de aandacht getrokken van de dichtstbijzittenden, en het moest zoowel door Lord William Aberdeen als door Baxter zijn gezien.

Eerstgenoemde boog zich over tot een knapen, blonden jongeman, die naast hem was gezeten, en fluisterde hem toe:

— Ik geloof dat het tijd wordt om te handelen, Brand! Misschien wordt Sigrid bang, en verbergt de parelen, die zij van mijnheer Goldfish heeft gekregen op een plek, die ik niet zoo spoedig zal kunnen vinden!

— Ik zou de heele zaak maar opgeven, als ik jou was, Edward! fluisterde de jongeman heel zacht. Het begint me al voor de oogen te draaien met die valsche parelen die echt zijn en dan weer omgekeerd.

— Praat geen dwaasheden! Dacht je dat ik me al die moeite met Baxter had gegeven, om nu de zaak op te geven, nu het echte snoer daar zoo verleidelijk glanst om den hals van onze schoone Zweedsche? Wees maar stil, over een paar dagen is de zaak beslist, en dan zullen wij toch eens zien, wie van het vijftal het laatst, en dus het best lacht! En stil nu, want de muziek zet weer in.

Trillend van woede en opwinding was Elvira weer door de verbindingsdeur gegaan, en haar vingers trokken nog krampachtig, alsof zij ieder oogenblik gereed waren, den eersten den beste aan te vliegen!

Zij begreep later nooit hoe zij het had kunnen volbrengen, het volgende tafereel uit te spelen, en in de pauze zonk zij doodelijk vermoeid neer in haar kleedkamer.

Daar zat zij wel vijf minuten, verzonken in somber gepeins met een duisteren gloed in haar harde, ziellooze oogen, maar toen gleed er eensklaps een glimlach over haar beschilderd gelaat, de oogen begonnen te fonkelen en met een zachten kreet riep zij uit:

— Ik geloof zoowaar dat ik het gevonden heb! Er is nog een middel — en al zou ik er voor in de gevangenis moeten komen, wat ik niet eens denk, dan zou ik het er voor over hebben.

Zij sloeg haastig haar bontmantel om, snelde

haar kamer uit, liep door een morsige, smalle gang, bereikte de portiersloge bij den artiesten-ingang, trad daar binnen, en zeide vriendelijk tot de oude vrouw, die daar zat, en die thee placht te zetten voor de balletmeisjes, maar ook wel bier en whisky schonk:

— Ik moet even bij je telefoneeren, Mary!

— Ga je gang maar, schatje! zeide de vrouw met een grijnslachje.

Elvira nam het telefoontoestel van den haak, zocht even in de gids, noemde een nummer, en begon met haar liefste stemmetje:

— Ben jij dat zelf, Jackie? Ja, met je kleine Elvira in persoon! Niet meer boos op me? O, dat vind ik heerlijk! Ik heb naar je verlangd — heusch waar! Och dat was een misverstand, en ik wil niet dat je daar meer aan denkt! Houd je nog altijd zooveel van mij? Heusch vreeselijk veel? Zou je nog altijd voor mij door een vuur willen loopen? Nu, dat hoeft niet eens! Kom mij na afloop halen, dan zal ik je zeggen, hoe je weer bij me in de gratie kunt komen! Wacht me bij den artiestenuitgang, maar kom niet te dicht bij — ga maar zoowat midden in het steegje staan, ik zal je aanstonds wel zeggen waarom!

Hier heb je vast een kusje — later meer!

Zij maakte een zoengeluid in den hoorn, lachte luidkeels, legde het toestel op den haak, en dadelijk kreeg haar gezicht weer die strakke, ijsskoude uitdrukking van zoeven, alsof het uit marmer was gehouwen.

Ze ijldde weer terug door de tochtige gang, en begaf zich weer naar haar kleedkamer.

Voor den grooten spiegel staande liet zij den bontmantel weer van zich afglijden en bromde tusschen de tanden:

— Nu zullen wij toch nog eens zien, wie het wint Sigrïd! Het gaat nu hard tegen hard — en ik heb een goede mop voor je in petto, waar ik nog lang hartelijk om zal lachen, als alles gelukt! En gelukken zal het, als Jack nog altijd de oude is, en me blindelings wil gehoorzamen! Ik heb nooit van hem gehouden, maar nu hij mijn werktuig kan zijn — nu verander ik misschien wel van inzicht!

En bijna vroolijk betrad zij opnieuw het tooneel, na zich te hebben verkleed, want zij moest nu een kleurige vlinder verbeelden, en vertoonde zich dus in een rose tricot, met een paar gazen vleugeltjes op den rug, aan het publiek, dat tot de laatste plaats de groote zaal vulde.

Na afloop was zij een van de eersten, die zich had afgeschminkt en den schouwburg verliet.

Zij ijldde het wrakke, houten trapje af, snelde dadelijk de steeg in, en halverwege werd zij in haar loop gestuit door twee krachtige armen,

die haar vastgrepen, bevend van verlangen, terwijl een hartstochtelijke mannenstem dicht bij haar oor zeide:

— Nooit zou ik het hebben geloofd, meisje! het wordt dus weer goed tusschen ons?

— Dat zal er van afhangen, Jackie! antwoordde zij vleierend, hem even met haar kleine hand over de wangen streelend. Zeg, je had je voor deze gelegenheid wel wat beter mogen scheren!

— Neem mij het maar niet kwalijk, lieveling! stamelde de man. Ik was geheel in de war door je boodschap, en die kwam zoo laat! Natuurlijk was er geen barbier meer open!

Zij had hem een klein eindje met zich meegetrokken, tot bij een flauw brandende lantaarn, en vervolgde hoofdschuddend:

— Je kleederen zien er ook niet al te fraai uit, Jackie! Zit je in de penarie, jongen? Misschien . . . misschien weer in het Hotel de Houten Lepel gelogeerd?

Zij had dit laatste op zeer zachten toon gefluisterd, maar toch zeide hij aanstonds verschrikt:

— Stil! Praat daar niet over! Ik heb nog een kleinigheid aan de politie te goed ook! Maar wat komt dat er op aan, nu ik jou weer in mijn armen heb! Je mooie, zachte gezicht zoo dicht bij het mijne! Het is waar, ik ben pas verleden maand weer vrij gekomen, maar ik gaf nergens om, nu jij toch niets meer van me wilde weten!

— Kom dan nu maar gauw mee, waar je maar wilt, als wij maar alleen zitten, want ik heb je iets te vragen wat niemand anders mag hooren!

— Voor mijn part naar het eind van de wereld! hernam de man schor. Ik wist niet dat er nog zooveel geluk voor mij kon bestaan! We zullen naar „De Turksche Pijp” gaan! Daar kennen ze mij, en daar kan ik een afzonderlijk kamertje krijgen.

— Vooruit dan maar! En vlug — want er is haast bij!

Het tweetal liep de steeg ten einde. Hij had haar arm gegrepen, en hief nu haar kleine hand naar zijn lippen op, en kustte die telkens en telkens weer, tot zij ze eindelijk lachend lostrok en pruilend zei:

— Nu heb je genoeg voorschot gehad, jongentje! Nu eerst vlug voortgemaakt!

Zij bereikten een bredere straat, en nadat zij die bijna ten einde waren geloopt sloeg Jack weer een zijstraat in, en voerde haar een soort van wijnhuis binnen, bracht haar onmiddellijk dwars door de gelagkamer, die tamelijk vol was, naar het buffet, wisselde een paar woorden met den dikken, kaalhoofdigen man, die daar achter stond, die een paar malen met het hoofd knikte,

en toen voerde hij haar naar een soort opkamer-tje, waar een wrak cafétafel-tje met een marmereen blad stond, benevens een sofa en een paar stoelen, die betere dagen gekend hadden.

Een soort van kellner stak zijn hoofd om de deur, knikte Jack familiaar grijnzend toe, nam zijn bestelling in ontvangst, toen ging de deur weer dicht en de man keek een tijdlang hongerig in het gezicht van de vrouw, dat zij hem glimlachend had toegewend, terwijl zij hem haar beide handen liet.

— En zeg me nu wat je me te zeggen hebt! begon Jack na eenige oogenblikken.

— Wacht tot de kellner er geweest is, zeide de vrouw. Het moet volstrekt geheim blijven!

Een paar minuten gingen in stilte voorbij, de kellner bracht een paar glazen rumgroc en toen de deur eindelijk weer dicht was begon zij eindelijk haastig fluisterend:

— Ik reken op je diensten, Jack! Ik hoop dat je nog dezelfde flinke kerel bent van vroeger, en in staat, het werk dat ik je wil opdragen goed en vlug te verrichten.

— Ik begrijp je niet, zeide de man heel zacht, verbijsterd. Je hebt mezelf den rug toegedraaid, destijds, omdat ik maar een paar weken gezeten had en nu — — —

— De tijden kunnen veranderen! viel zij hem kortaf in de rede. Neem dan maar aan dat ik daar heel anders over ben gaan denken. En luister nu goed — bedenk dat er een flinke winst voor je aan zit, als je slaagt!

Met bevende vingers haalde zij het doosje met de valsche parelen te voorschijn, zette het voor zich, opende het, nam er het snoer met twee gespitte vingers uit, en vroeg toen, lachend om zijn wijdopengesperde oogen:

— Weet je wat dat zijn?

— Maar dat zijn prachtige parelen! Is dat soms het snoer, dat die schurk van een Goldfish je destijds cadeau heeft gegeven?

— Ja, dat is te zeggen — hij gaf mij juist zulk een snoer parelen, maar dat was echt!

— Dus die advertentie van Raffles in de Times loog niet? zeide Jack, in de grootste verbazing. Ik dacht aan een flauwe grap!

— Hij sprak de zuivere waarheid! antwoordde de vrouw rustig. Maar praat niet zoo hard! Baxter heeft de parelen laten taxeeren — hier zijn ze — en ze zijn geen tien pond sterling waard! Het had weinig gescheeld of ik had er mijn hak op gezet, in mijn woede, maar nu ben ik blij dat ik het niet gedaan heb, anders zou ik mijn aardig plannetje niet hebben kunnen volbrengen.

Ik weet nu ook wie het echte snoer heeft, Jack! Daar pronkt Sigrid Holmaes nu meel! Ken je haar soms?

— O ja, heel goed! Toen zij het nog niet zoo ver had gebracht, kwamen ik en nog anderen vaak bij haar thuis te kaarten. Natuurlijk woont ze daar niet meer. Maar tweemaal ben ik toch in haar fijne woning geweest — die had zij toen pas en zij had ons nog niet de deur gewezen als schurftige honden, die haar te schande konden maken! Daarna kwam een knecht met een opgetrokken neus ons al op de stoep zeggen, dat mevrouw niet ontving, mevrouw, haha! Een fijn merk, Sigrid Holmaes!

De oogen van Elvira waren begonnen te schitteren op het hooren van die minachtende woorden, zij schoof nog wat dichtër naar Jack toe, en vervolgde heel zacht fluisterend:

— Luister nu! Goldfish heeft mij den bons gegeven, vanavond was er een scène in de loge, waar ik haar met mijn — met mijn echte parelen om haar hals zag zitten, en hij heeft me een paar maanden geleden het echte snoer ontfutseld, onder voorwendsel dat het moest worden nagezien, en mij er toen dit vod voor in de plaats gegeven! En weet je wie de echte parelen kreeg? Maar dat is waar — zoeven zei ik het! Sigrid heeft het! Maar ik wil ze terug hebben! Ze zijn van mij, ze komen mij toe, en als zij wil — dan mag zij deze hebben! Begin je het te begrijpen Jack?

De jongeman met de donkere oogen keek haar een oogenblik met wijdopen mond aan, begon toen zachtjes, op een vreemde wijze te lachen, en antwoordde:

— Ja, ik geloof dat ik het doorzie! De beide parelsnoeren moeten weer worden omgeruild, en zeker liefst zoo, dat zij het niet aanstonds merkt.

— Dat is de mop! zeide Elvira met schitterende oogen. Wil jij het doen Jack? Wil jij er tersluiks binnendringen, zoo gauw mogelijk, als het kan vannacht nog, en de parelen ruilen?

— Dat vertrouw je mij dus toe? vroeg Jack, met een bevende stem, terwijl hij opnieuw een van haar kleine handen vatte.

— Ik vertrouw je volkomen, Jack! antwoordde Elvira, die alle reden had om hem niet te zeggen, dat hij met die gestolen juweelen toch niet ver zou komen, daar zij immers wist wie de dief was!

— En — het zal weer tusschen ons worden zooals het vroeger is geweest?

Zij boog het hoofd en antwoordde heel zachtjes:

— Ik — ik geloof het haast wel, Jack!

— Ik aanbid je! zeide de man, met een stem, die tot een heesch gefluister was gedaald, en hij trok haar dicht aan zijn borst, met een ruwe beweging, en overdekte haar gelaat met kussen. Je kunt nu van me vragen wat je wilt, en ik zal

het doen! Maar zeg mij — kun jij zelf goed zien dat deze juweelen valsch zijn?

— Ik? Neen! Ik heb er geen steek verstand van! Ik zou gezworen hebben dat ze echt waren!

— Hoe zul je het dan kunnen zien, of ik je niet bedrieg en je deze zelfde parelen terugbreng?

Voor een kort oogenblik werd zij door de vraag verrast, maar toen hernam zij schouderophalend:

— Ik zeide immers, dat ik je vertrouw!

— Ja, maar dat is niet voldoende, Elvira — niet voldoende voor mij, meen ik! zeide de man zachtjes. En zij moet het naderhand ook goed kunnen zien, dat de snoeren geruild zijn.

Hij had onder het spreken zijn zakmes reeds te voorschijn gehaald, opende het, en gaf met een der lemmets een heel fijn krasje op de eene helft van het gouden slot, zoodat alleen de opmerkzame beschouwer het kon zien.

Met een tevreden gezicht bergde hij het mes weer weg, deed de parelen in het doosje, liet dat in zijn zak glijden, drukte zich de pet met den breeden rand weer in het oog, sloeg zijn glas groc in een paar teugen naar binnen, en zeide, de vrouw met een verterenden blik aanziende:

— Je begrijpt wel, dat ik mijn belooning zoo gauw mogelijk wil verdienen, meisje! Vannacht moet het nog gedaan worden!

— Ik wist wel dat je me dat zou aanbieden, Jack! Ik heb ze kort na de pauze zien weggaan, die twee, maar ik weet natuurlijk niet waar ze zijn heengegaan! Misschien naar huis — naar haar huis, meen ik, maar misschien ook wel naar een dancing! Het spijt mij dat ik dat niet nauwkeurig heb kunnen nagaan, dat zou je van groot nut zijn geweest!

— Het doet er niet toe! zeide Jack schouderophalend. Ik ken haar huis, ik zou er slapend den weg weten te vinden. En ik zal er heel gemakkelijk binnenkomen ook, dat verzeker ik je! Waar zul je mij wachten?

De vrouw dacht even na, en fluisterde toen:

— Ik woon op het oogenblik in de King Charles Street, Hyward Mansions. Op de tweede verdieping heb ik zes mooie kamers. Ik — ik zal je mijn huissleutel geven!

— Je bent aanbiddelijk! zeide Jack, en hij kuste haar op den mond, keek haar diep in de oogen en ijde toen weg, misschien uit vrees dat hij zich anders niet meer zou kunnen losrukken van de geliefde vrouw.

Een oogenblikje bleef zij kijken naar de gesloten deur, lachte toen zachtjes voor zich heen, en zeide:

— Nu, ik vind dat het volstrekt niet duur betaald is! Hij heeft er niet eens geld voor gevraagd!

En zeer voldaan over haar aandeel in de gemeenschappelijke onderneming stond zij op, wierp een geldstuk op de tafel, ging het kleine trapje weer af, waarschuwde den kellner en stak toen haastig de gelagkamer weer over, om, eenmaal op straat zijnde, zoo spoedig mogelijk een taxi aan te roepen, die haar naar huis bracht.

En toen braken er vier volle uren aan van ongeduldig wachten, die schier eindeloos waren.

Het was bijna half vier in den nacht, toen er heel, heel zachtjes op de woningdeur werd geklopt en zij herkende de stem van Jack, toen zij fluisterend vroeg wie er was!

Zij opende de deur, en het volgend oogenblik was hij binnen, en sloot haar hartstochtelijk in zijn armen.

— Heb je het? vroeg zij, snakkend naar adem.

— Ik heb het! antwoordde hij vroolijk! Het liep van een leien dakje! Zij had zeker wel wat al te veel gedronken, en sliep als een os! En het collier had zij zoo maar in een wandkastje geworpen, met een heel gewoon slot, en dat zij alleen maar met den sleutel gesloten had! Hier is het!

Hij had de hand in zijn zak gestoken, haalde er behoedzaam zijn zakdoek uit, ontvouwde die, en daar glansde haar eigen, haar prachtig, haar echt collier haar weer tegen!

— Neem het op, en overtuig je bij het licht, dat het krasje niet in het slot zit! zeide Jack glimlachend.

— Dat hoef ik niet te doen — ik weet wel dat je me niet bedriegt! zeide zij, en bij uitzondering meende zij het ditmaal oprecht. Waren de bedienden al naar bed?

— Zij heeft alleen maar een kamenier, tot dusverre, en die sliep al een uur toen ik eindelijk binnen durfde gaan. Ik heb een raam moeten uitsnijden en ik ben leelijk bang, dat er wel vingerafdrukken te vinden zullen zijn, want ik heb me niet eens tijd gegund om mijn gummihandschoenen te gaan halen. Maar wat doet dat er toe?

— Was Goldfish er? vroeg Elvira, zonder acht te slaan op die laatste woorden.

— Neen, zij zond hem voor de deur weg! zeide Jack lachend. Ik heb dat allemaal gezien, van achter een boschje in den tuin! Het was een spektakel van geweld. Hij drong aan, hij smeekte, hij huilde bijna, en het had niet veel gescheeld of hij was in het natte grint voor haar op zijn knieën gaan liggen! Ik geloof waarachtig dat de kerel smoorlijk verliefd op haar is.

— Des te beter! riep Elvira vol wraakzucht uit. Want zij zou hem natuurlijk dadelijk in den steek laten als zij bemerkt dat haar parelsnoer valsch is — en aan mij zal het niet liggen of zij

merkt het al heel gauw! Heeft niemand je gehoord? Ben je in het geheel niet gestoord?

— Ik zeg je immers dat alles vlot verliep! Nadat zij binnenshuis was moest ik nog wel twintig minuten wachten, voor die dwaas van een juwelier het eindelijk opgaf, en als een geslagen hond in de wachtende auto kroop, en toen ik eindelijk naar binnen was geklauterd, sliep zij al vast, en zij scheen zelfs niet eens genoeg besef te hebben gehad om zich te ontkleeden, want zij lag met bijna al haar goed aan dwars over haar bed, en ze had alleen haar schoenen uitgeschopt, en het parelen snoer af-

gelegd en weggesloten! Dat scheen echter het uiterste van haar krachten te hebben gevegd, en zij snurkte luid! Zij had niet eens het licht uitgedraaid!

— Prachtig! Prachtig! juichte Elvira, in de handen klappend, en nogmaals vol innige voldoening het kostbare parelsnoer bewonderend. Jack, je hebt het kranig gedaan — en ik weet niet hoe ik je moet danken!

— Je weet het integendeel heel goed, meisje! zeide hij zacht, en hij trok haar aan zijn borst, en hun lippen ontmoetten elkaar in een lange kus!

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK VII.

Een volkomen onverwacht slot.

Den volgenden dag, omstreeks half drie in den middag, en toen Sigrid Holmaes juist op het punt stond, zich te gaan kleeden voor een middagwandeling, of liever een ritje in de fraaie auto, welke zij omstreeks een week geleden ten geschenke had gekregen van een van haar aanbidders (laten wij er dadelijk aan toevoegen dat het niet Goldfish was!) werd er gebeld, en een oogenblikje later diende het kamermeisje den juwelier aan.

De mooie Zweedsche fronste een oogenblik de prachtig geteekende wenkbrauwen, maar toen scheen zij zich zuchtend in het onvermijdelijke te schikken, en zeide tot Kitty, het kamerkatje:

— In 's hemelsnaam dan maar! Ik zal wel door den zuren appel moeten heenbijten! Ik vind echter dat wij elkander nog wel wat kort kennen, om hem nu reeds toe te staan, mij zonder voorafgaande uitnoodiging te bezoeken!

Kitty vond in stilte, dat haar meesteres wel

wat erg veeleischend was, en zij was van oordeel, dat men toch zeker wel een uitzondering mocht maken voor een man, die parelen halsnoeren ter waarde van vijftwintig duizend pond ten geschenke gaf, en dat op den dag na de allereerste kennismaking!

Zij zeide echter niets, bedenkende, dat haar meesteres, bij wie zij in dienst was sedert de ster van Sigrid Holmaes zoo snel en schitterend was opgegaan, dat de juwelier wel geen kans hoegenaamd zou hebben zonder dat vorstelijke geschenk, hetwelk hij bij wijze van visitekaartje had ter hand gesteld aan de vrouw, die hij scheen te aanbidden.

Het was alsof haar meesteres haar intiemste gedachten raadde, want zij zeide schouderophalend:

— Je gelooft toch zeker niet dat een vrouw als ik een man als Goldfish met haar vriendschap vereert, terwille van zijn schoone oogen? Enfin, laat hem dan maar in het kleine salon, ik kom dadelijk!

Het kameniertje ging geruischloos heen, Sigrid bekeek zich nog een paar minuten in den spiegel, met het grootste welgevallen, en zichzelf toch wel wat verbaasd afvragend, hoe het mogelijk was dat zij zelve daar stond, die nog geen half jaar geleden een simpel figurantje was, nauwelijks opgemerkt, met een schamel loon, de vriendin van allerlei zonderling gespuis, oplichters en dieven!

Nu droeg zij prachtige kleederen, een schatrijk juwelier was haar beschermer, ze had een auto, zij werd op haar wenken bediend, en zij woonde in een prachtig ingericht huis.

Wanneer zij er lust in had, trad zij op, en wanneer het haar niet beviel om op te treden, betaalde zij met een glimlachje de boete, en maakte hare minder gelukkige collega's razend, met haar hooghartigheid en de koele minachting voor al die meisjes, met wie zij vroeger als gelijke was omgegaan.

Nog even bekeek zij de prachtige robijn in den ring aan haar pink, wierp nog een laatsten blik in den spiegel en begaf zich toen neuriënd naar het kleine salon, waar zij Goldfish vond, zooals altijd in het zwart gekleed, met een monocle op zijn dikken buik bungelend aan een zwart lint, zijn haar zwart geverfd en glimmend, zijn borstelige wenkbrauwen als daakjes boven zijn half dichtgeknepen, groengrijze oogen, en zonderlinge gedwee en zachtmoedig.

Zij keek hem een oogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, maar toen glimachte zij, kwam op hem toe, reikte hem haar nollig handje, dat er heel anders uitzag dan zes maanden geleden, nu iederen dag een gediplomeerde manicure er haar zorgen aan be-

steedde, en zeide met een geaffecteerd stemmetje:

— Erg aardig van je, dat je me eens komt opzoeken, Goldfish! Ik vind het alleen wel een heel klein beetje vroeg, of vergis ik me?

De rijke juwelier, die bij een der ramen had gezeten, was haastig opgestaan, boog diep over het hem toegestoken handje heen, drukte er een kus op, en zeide zuchtend:

— Je weet heel goed, Sigrid, dat iedere minuut vertraging voor mij een marteling beduidt! Had het aan mij gelegen, dan was je vandaag met mij gaan lunchen.

— Daarvoor had je me dan toch eerst moeten uitnoodigen! zeide Sigrid schouderophalend.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, Sigrid! hernam de juwelier nederig.

— Zoo? Daar weet ik anders niets van! Maar het komt er ook niet op aan. Als je lief bent, mag je vanmiddag mee dineeren.

— Dat kwam ik je juist vragen, Sigrid, en nu nog iets anders!

— Dat is dan de verkeerde wereld! lachte Sigrid, zoodat al haar prachtige tanden te zien kwamen. Ik dacht eigenlijk dat ik het was die moest vragen! Je schijnt niet meer boos op me te zijn?

— Boos? Hoe zou ik dat kunnen?

— Des te beter! Eerlijk gezegd heb ik je gisteravond wel een beetje ruw behandeld, geloof ik. Maar zie je, ik had zoo'n vreeselijken slaap en ik had wel een beetje veel gedronken! Je bent toch zeker dadelijk als een brave jongen naar huis gegaan?

— Onmiddellijk! antwoordde de juwelier haastig. Maar je hebt mij erg veel pijn gedaan!

— Denk daar nu maar niet langer over! zeide zij, en streek hem even over het glanzende, keurig gescheiden haar. Ik zal het wel weer goed maken — als je heel erg lief bent! Weet je dat er in je eigen winkel een pracht van een diadeem ligt?

De juwelier scheen heel even te schrikken, en mompelde:

— Bedoel je den groote? Die met de saffieren?

— Ja juist! Zeg, die moest je me nu eens geven! Ik ben over drie maanden jarig, maar zoolang hoef je niet te wachten!

— Ik zal — ik zal er waarlijk eens ernstig over denken, Sigrid! hakkelde de juwelier. Het is een buitengewoon duur stuk, maar — ik wil je toonen, wat ik voor jou over heb. Overigens kom ik je eigenlijk juist spreken over juweelen! Ik wilde heel graag, dat je mij even het halsnoer liet zien, dat ik je onlangs ten geschenke heb gegeven.

Zij keek hem verwonderd aan, en herhaalde:

— Het halssnoer? Wat is er mee? Waarom wilde je het zien? Je wilt het och hoop ik niet meenemen om het te repareeren? Om het schoon te maken? Als je denkt dat ik daar inloop, dan heb je het glad mis! Dat heb je hem met Elvira Monescu geleverd, — maar Sigrid is zoo dom niet!

De juwelier beet zich even op de lippen, maar keek haar toen hoofdschuddend en verwijtend aan, en zeide:

— Je schijnt zelf nog volstrekt niet te weten, Sigrid, hoe lief ik je heb! Ik wilde de parelen alleen maar even zien, omdat ik mij ergens ongerust over maak!

— Ongerust? herhaalde Sigrid, terwijl zij hem zij den schouder heen en weer schudde. Wat bedoel je daarmee! Je denkt toch niet dat ze me ontstolen zijn?

— Lieve hemel neen! riep de juwelier verschrikt uit. Het is waar dat je er nonchalant genoeg mee omgaat, maar daaraan denk ik toch volstrekt niet! Je zei dat je gisteravond een beetje — een beetje opgewonden was! Waar heb je je parelen weggesloten?

— Op hun gewone plaats, in het muurkastje! zeide Sigrid, zelf een weinig ongerust nu. Wacht een oogenblikje, je hebt mij bang gemaakt, ik ga ze even halen!

Zij wipte het vertrek uit, bleef nauwelijks eenige minuten weg en kwam toen weer binnenspringen met het snoer prachtige parelen zwaaiend.

— Dat is een heele opluchting hoor! riep zij uit. Je hadt me werkelijk aan het schrikken gemaakt! Zij lagen nog waar ik ze gisteren heb neergelegd. En wat wil je er nu eigenlijk mee?

De juwelier had het snoer in zijn handen genomen, en trad er mee naar het raam, blijkbaar om ze eens goed te kunnen bezien, liet de fraaie parelen door zijn vingers glijden, en toen hij bij het gouden slot genaderd was, kwam er een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gelaat, en een onderdrukte kreet ontsnapte hem.

— Wat is er toch? vroeg Sigrid, ongerust naderbij treden. Het is toch in orde met het snoer?

De juwelier wendde langzaam het gelaat naar haar toe, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, bekeek opnieuw het snoer, en vroeg toen kortaf:

— Deze parelen hebben je toch geen seconde verlaten, Sigrid?

— Natuurlijk niet! riep zij uit. Als ik ze niet droeg, dan lagen ze in het ijzeren kistje of in het muurkastje.

De juwelier stond een oogenblik onbewegelijk bij het raam, liet toen de parelen in zijn zak glijden, en zeide eensklaps kortaf:

— Ik moet volstrekt even je slaapkamer zien!

— Mijn hemel — waarom?

— Omdat ik ongerust ben, Sigrid! Vraag Vraag niet! Vlug wat!

En hij wachtte haar toestemming niet eens af, maar verliet het vertrek met meer haast dan zij van hem gewend was, en liep de lange gang bijna ten einde, totdat hij zelf de deur van de slaapkamer opende, onmiddellijk op het muurkastje toeliep, en daarbij de loupe te voorschijn haalde, die hij als juwelier bijna altijd bij zich droeg.

En terwijl zij met een bleek gelaat achter hem bleef staan, krampachtig de handen over elkaar wrijvend, onderzocht hij nauwkeurig het gladde hout van het deurtje, en wendde zich toen eensklaps om met de vraag:

— Wordt dit deurtje iederen dag gewreven?

— Zeker!

— Het is vandaag natuurlijk nog niet gebeurd?

— Nog niet! Dat doet Kitty pas om een uur of vier, als ik uit ben. Maar waarom vraag je dat?

Omdat hier heel duidelijk vingerafdrukken te zien zijn! En die zijn heel zeker niet van een vrouw, maar wel van een krachtig gebouwd man, met dikke vingers!

Sigrid gaf een schreeuw van ontzetting en begon heftig te sidderen, maar de juwelier was zoo opgewonden, dat hij er nauwelijks acht op sloeg, en begon haastig in de kamer rond te loopen, overal snuffelend, om ten slotte weer terug te keeren naar het deurtje en nogmaals de vingerafdrukken te bezien door zijn loupe.

Toen wendde hij zich opnieuw om, en vroeg bijna ruw:

— Heb je vannacht niets gemerkt? Ben je nergens door wakker geworden?

— Ik was zoo moe dat ik mij nauwelijks heb ontkleed, en ik heb tot half twaalf aan één stuk door geslapen! antwoordde Sigrid bevend. Wat denk je toch, wat geloof je toch?

— Ik denk, of liever ik weet zeker, Sigrid, dat er hier vannacht een man is binnengedrongen!

Sigrid werd nog bleeker, gaf een luide schreeuw en viel op een stoel neer, met een verwilderden blik den juwelier aanstarend.

Toen bracht zij er met moeite uit:

— Maar hoe kan dat? Als hij aan het deurtje geweest is en het kastje heeft geopend, hoe komt het dan dat het snoer er nog in lag?

De juwelier scheen haar vraag nauwelijks te hooren, en gromde slechts tusschen de tanden:

— Het is verruild! — Dat is vannacht gebeurd — en de dief heeft nu natuurlijk het echte!

Maar zij had hem gehoord, vloog op alsof een slang haar gestoken had, en riep met vlammevende oogen:

— Wat zeg je daar? Geruild met wat?

— Geruild met het valsche natuurlijk! Met het snoer dat ik zelf aan Elvira had teruggegeven, toen ik voelde dat mijn liefde voor haar begon te bekoelen!

Sigrid schreeuwde bijna buiten zichzelf, en nauwelijks in staat om zich te beheerschen:

— Dus dat valsche parelsnoer — — ?

— Hier is het! antwoordde de juwelier grommend, terwijl hij het snoer weer uit zijn zak haalde. Dit is het ding van tien pond, dat ik aan Elvira teruggaf!

— Maar dat werd immers door Raffles uit de safe bij Baxter gestolen! gilde Sigrid, vrezend dat zij het verstand zou verliezen. Dan heeft Raffles het dus vannacht geruild tegen het echte, dat jij me gegeven had?

Maar de juwelier schudde langzaam het hoofd, en antwoordde, zonder haar aan te zien:

— Ik geloof niet dat Raffles dat zelf heeft gedaan! Ik meen zeker te weten, dat hij dat waardelooze prul aan Baxter heeft teruggezonden, en dat Elvira het toen weer van Baxter heeft terugontvangen!

Sigrid bleef bewegingloos midden in het vertrek staan, liet toen een sissend geluid hooren, terwijl haar oogen fonkelden als die van een roofdier, en plotseling snelde zij het vertrek uit.

— Wat ga je doen? vroeg de juwelier ongerust!

— Telefoneeren! Onmiddellijk de politie telefoneeren, die haar moet arreseeeren. Want dan is zij het natuurlijk geweest, die de beide halsnoeren verruild heeft vannacht!

— Maar ik zeg je toch dat het vingerafdrukken van een man zijn! riep de juwelier wanhopig.

— Dan heeft zij het door een handlanger laten opknappen! Dat is best mogelijk, want ik weet dat zij vroeger omging met allerlei geboefte! Houd me niet tegen, ik weet wat ik doe!

Zij had de telefoon van den haak gegrepen, en bleef een paar malen roepen, sidderend van opwinding, totdat zij het toestel woedend weer op den haak legde, en riep:

— Ik kan geen gehoor krijgen!

— Dan zullen wij de zaak wel anders aanvatten, Sigrid! trachtte de juwelier haar te suspen. Maak je nu niet overstuur — alles zal wel terecht komen! Ga mede naar den salon, dan kunnen we daar bepraten wat we zullen doen!

Hijzelf was het vertrek al binnengetreden, ging weer naar het raam, stak zijn hand in zijn zak, om nogmaals het snoer te bekijken, maar daarbij dwaalden zijn blikken een kort oogenblik

naar buiten, naar de straat, die zich lijnrecht uitstreckte, en zijn gezicht veranderde plotseling van uitdrukking.

Het was een groote, lichtgroen gelakte auto, die daar in de verte kwam aanrijden, en die klaarblijkelijk zijn aandacht had getrokken.

Hij greep snel zijn hoed, drukte haastig een kus op de trillende hand van Sigrid en zeide toen:

— Ik ga onmiddellijk werk van de zaak maken, laat het maar aan mij over! Ik kom dadelijk weer terug nadat ik getelefoneerd heb naar de politie. Tot straks!

En voor zij nog iets kon zeggen, had de juwelier haastig het salon verlaten en ze hoorde hem de trap afgaan.

Met een gebaar van machteloze woede liet Sigrid zich op de kleine sofa neervallen, en met moeite kwam het over haar lippen:

— Als dat werkelijk zoo is — als het caronje mij dat geleverd heeft — dan zal zij er nog plezier van beleven! Ik had wel vermoord kunnen worden door dien schurk, die hier vannacht is binnengedrongen.

Zij zat nog bijna een minuut zwijgend en van wraakgedachten vervuld neer, toen de deur weer open ging, en Nathan Goldfish weer binnen trad.

Hij legde haastig zijn hoed op een stoel, trad op de vrouw toe, die daar met gebukt hoofd neerzat, zonder zelfs zijn binnenkomen te bemerken, vatte haar hand, en zeide:

— Wat zit je daar, Sigrid? Heb je verdriet, meisje?

— Houdt je mij voor den gek? riep Sigrid woedend uit. Moet ik soms dansen en vroolijk zijn, terwijl ik weet dat ik met een valsch halsnoer zit opgescheept.

De juwelier week verschrikt van haar weg, verbleekte een weinig, en vroeg toen met een stem die beefde:

— Je weet het dus? Hoe heb je het ontdekt?

Zij vloog woedend overeind, duwde ruw de hand weg, die hij haar had uitgestrekt en hernam:

— Als je bent teruggekomen om mij voor het lapje te houden, moet je het maar zeggen. Een vod van tien pond! Misschien nog minder! En dat een vrouw als ik!

De juwelier was weer op haar toegetreden en begon nu met gebogen hoofd:

— Het is waar, Sigrid — ik heb heel verkeerd gedaan, en ik heb berouw! Ik ben juist gekomen om je dat te toonen! Bedenk dat ik al meer bedrogen ben, dat ik niet heel jong meer ben, en dat men mij nu eenmaal niet om mijzelfswille liefheeft! Ik beken dus volmondig — het parelsnoer dat ik je dadelijk bij onze kennismaking gaf was valsch — maar toen had ik je nog niet

zoo lief als ik je nu heb — en ik kwam juist om alles goed te maken, en mijn misdrijf te herstellen! Ik aanbid je — jij verdient iets beters dan nagemaakte parelen — en hier is het echte snoer!

— Hij had een klein, keurig ingepakt doosje uit den zak van zijn overjas gehaald, en hij had het al uit het vloeï gewikkeld en geopend, voor zijn aandacht getrokken werd door het doodsbleeke, ontstelde gelaat van Sigrid, en het vreemde geluid dat zij deed hooren, terwijl zij hem met uitpuilende oogen aanzag.

— Ben je zoo boos op mij, mijn lieveling? vroeg hij teeder. Kun je mij dan niet vergeven? Als je wilt krijg je behalve dit echte snoer nog een paar diamanten oorhangers, die je zoo graag wilde hebben!

Hij wilde opnieuw haar hand vatten, maar zij stamelde schor:

— Wat praat je toch? Wat zeg je daar toch allemaal? Heb je mij een valsch parelsnoer gegeven?

— Ja Sigrid — je hoort immers dat ik het ruiterlijk beken, en ik maak mijn misdaad immers goed, kindjelief!

— Neen, raak mij niet aan! weerde zij hem af, toen hij haar wilde omvatten. Ik geloof dat ik gek wordt! Want daareven zei je, dat een inbreker het echte snoer uit het muurkastje moet hebben gestolen en het moet hebben omgeruild tegen het valsche!

Er vertoonde zich een trek van angst op het gelaat van den juwelier, toen hij toonloos herhaalde:

— Daareven? Wat bedoel je?

— Zeg, wil je mij soms dol maken? Waar heb je het valsche snoer? Daareven had je het in je zijzak!

De juwelier viel op een stoel neer, terwijl zijn knieën knikten want hij begon nu in ernst te vreezen dat Sigrid plotseling waanzinnig was geworden.

— Ik heb heelemaal geen valsch snoer bij mij! Dat moet je immers zelf hebben! Breng het mij maar gauw, dan kunnen wij het vernietigen!

— Maar je hebt er daarnet zelf om gevraagd! schreeuwde Sigrid, terwijl zij met uitpuilende oogen voor hem kwam staan, en hem met haar kleine vuisten dreigde. En nu vraag ik je nog eens — — —

Zij hield eensklaps op, en haar vingers gleden even tastend over de overjas, die Goldfish droeg.

Toen gingen haar blikken, als werden zij er loor een onweerstaanbare macht heengetrokken naar een stoel bij de deur, waarop een tweede overjas lag, van volmaakt dezelfde snit en kleur.

Onwillekeurig volgde hij de richting van haar

blik, en toen begonnen beiden heftig te sidderen, en staarden elkander als verwezen aan.

— Ben jij daar straks niet hier geweest, Goldfish? Zeg het gerust, ik ben volstrekt niet gek!

— Ik ben vandaag zelfs niet in de straat hier geweest!

— Dan moet — dan heeft — dan is er zoo-even een man gekomen — die — die — — —

— Om Godswil, Sigrid, spreek toch verder! Wat is er gebeurd?

Zij vermande zich tot het uiterste, en gaf toonloos ten antwoord:

— Nog geen vijf minuten geleden ging er hier een man weg, die zoo volkomen op jou geleek, dat ik geen seconde twijfelde of jij was het! Hij kwam en vroeg mij om het parelsnoer te zien! Ik was eerst wat huiverig om het te toonen, omdat ik vreesde dat het mij juist zoo zou vergaan als Elvira, maar ik eindigde toch met het te gaan halen, hij bekeek het bij het raam, en hij scheen ergens verbaasd over te zijn, terwijl hij het gouden slot bekeek. Toen deed hij mij allerlei vragen en tenslotte zei hij mij dat het snoer valsch was, en dat het echte gestolen moest zijn door Elvira of door een handlanger! Of liever — dat zei ik! Want ik verdacht haar natuurlijk dadelijk. Maar dan, Goldfish — dan — als je mij werkelijk een valsch gegeven hebt. O, daar zou ik je bijna voor kunnen zoenen — dan heeft zij het lid op haar neus gekregen, die helleveeg! Want dan heeft haar medeplichtige hier vannacht een bazaarprul gestolen, en nu denkt zij dat zij het echte heeft, en mij daarmee de oogen kan uitsteken! Ha ha — o, dat overleef ik niet — hahaha — — !

Zij barstte in een hysterisch lachen uit, viel op de sofa neer, en haar lichaam schokte, totdat er plotseling een rilling over haar lichaam liep, en zij stokstijf bleef liggen.

Doodelijk ontsteld schreeuwde Goldfish om de kamenier, maar toen het meisje niet kwam opdagen, nam hij Sigrid radeloos in zijn armen, droeg haar niet zonder moeite het vertrek uit, de gang door, en de slaapkamer binnen, waar hij de bewustelooze vrouw zoo voorzichtig mogelijk op haar bed neerlegde.

Hij liep naar de toilettafel, wierp in zijn drift verscheidene flacons om en eindigde met haar onhandig wat eau de cologne in het gelaat te sprenkelen.

Hij maakte ook haar polsen nat met behulp van zijn zakdoek, die hij onder de kraan van de vaste waschtafel hield, en na enkele minuten slaakte hij de voldoening, dat zij haar oogen opsloeg.

Zij had eenigen tijd noodig om weer tot zich-

zelve te komen, wreef zich met de hand over het voorhoofd, en stamelde toen:

— Hé, dat was een nare droom! Nu is het gelukkig voorbij! Wat was het ook weer Goldfish? O ja, nu weet ik het! Het ging om de parelen! Wat een dwaze geschiedenis! Ik ben er nog heelemaal van in de war! Maar nu is alles gelukkig achter den rug! En Elvira zal oogen opzetten, als zij me met jouw snoer in den schouwburg ziet! Zoo komt loontje om zijn boontje! Laat ze mij eens gauw zien, Nathanetje!

De juwelier stak zijn hand in zijn zak, maar toen bedacht hij zich dat hij het doosje in het salon op tafel had laten staan, en hij ging haastig terug om het te halen.

Maar nauwelijks had hij de deur verder open-gestooten of hij gaf een schorre schreeuw van schrik:

Het doosje met de echte parelen was verdwenen!

Inplaats daarvan lag er een klein vel papier op het groenzijden tafelkleed, met Chineesche figuren in gouddraad bestikt, en Goldfish ging er langzaam naar toe met wankelende schreden, alsof dat papier hem het magische kracht naar zich toetrok.

Hij nam het met trillende vingers op, en las:

„Hooggeachte Heer Goldfish!

Eindelijk is er dan toch een gelukkig slot gekomen aan die dwaze „Klucht der vergis-singen” — gelukkig voor mij wel te verstaan! Ik moet eerlijk bekennen dat ik dezen afloop volstrekt niet verwacht had! Ik kwam hier, onder Uwe gedaante, alleen met het voornemen, mij door Madame Sigrid het parelsnoer ter hand te laten stellen, waarvan ik stellig moest gelooven dat het echt was!

Stel U echter mijn verbazing en schrik

voor, toen ik op het gouden slot een zeer klein teekentje bemerkte, dat ik dat zelf op had aangebracht — en op de andere helft een fijn krasje, dat er niet was toen ik het snoer terugbezorgde, en dat dus moest zijn aangebracht door dengeen, in wiens handen dit snoer het laatste was geweest! Er was natuurlijk maar één verklaring voor — dien-zelfden nacht moest het echte parelsnoer zijn omgeruild tegen het valsche! En ik waande mij reeds genoodzaakt, nu nogmaals naar den dief te gaan zoeken, die zich waarschijnlijk in de nabijheid van Elvira Monescu zou ophouden, toen het gelukkige toeval U in Uwe groengelakte auto naar dit huis voerde. En nog gelukkiger was de omstandigheid die mij voor een oogenblik beletten, aanstonds de straat op te zoeken, zoodat ik het grootste gedeelte van Uw gesprek hiernaast kon afluisteren!

Eindelijk zou dus al mijn moeite bekroond worden! En welk een geluk, dat die plotse-linge flauwte van Madame Sigrid mij de pijnlijke noodzakelijkheid bespaarde geweld te moeten gebruiken! Ik behoef slechts hier binnen te treden en vond nog ruimschoots gelegenheid tot het schrijven van dit ver-klarend briefje. Mijnheer Goldfish, U is buitengewoon rijk, en Uw grenzelooze liefde voor de jongedame die hier woont, zal U wel de goede gedachte ingeven, haar met een ander snoer, en thans het vierde, gelukkig te maken!

Die parelen hebben mij heel wat hoofd-brekens gekost — maar gij ziet nu wel, dat de aanhouder wint!

Met de meeste hoogachting, en de beste wenschen voor een spoedig herstel van Uwe vriendin,

JOHN RAFFLES.

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

De volgende aflevering bevat:

Slachtoffers van den Mammon

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885